

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

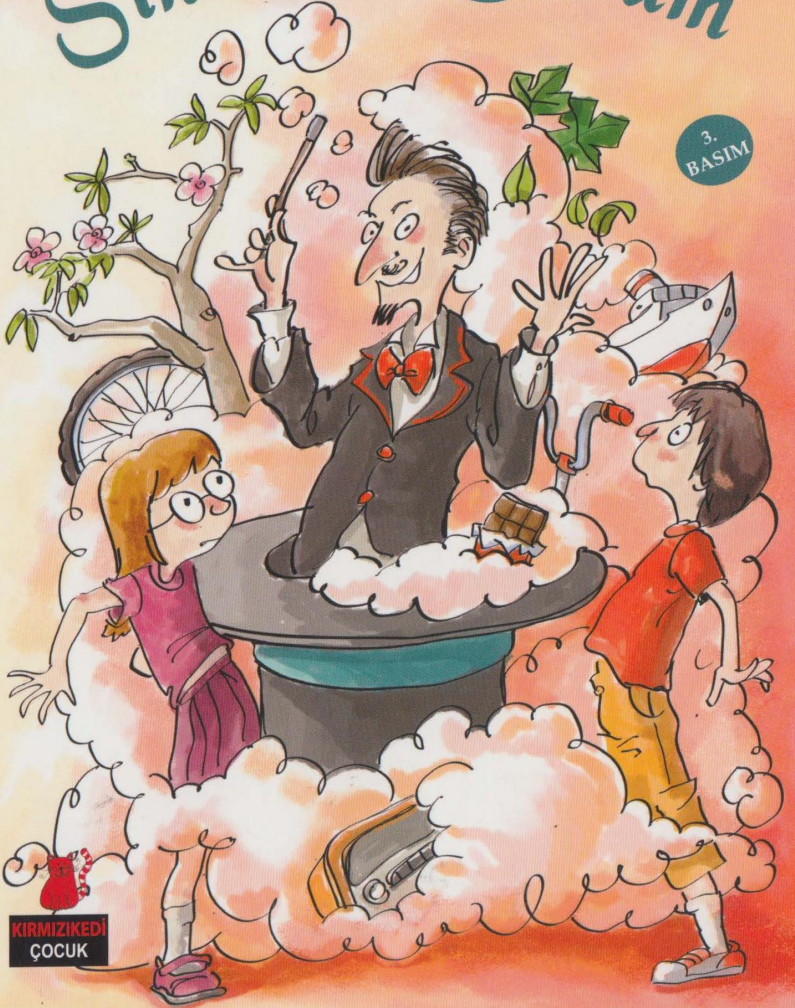
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Feyza Hepçilingirler

Sihirbaz Babam

3.
BASIM

KIRMIZIKEDI
ÇOCUK

Feyza Hepçilingirler

Ayvalık'ta doğdu. İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu'nu ve İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Yıldız Teknik Üniversitesi'nden emekli oldu. Bir kızı ve bir oğlu, iki de torunu var.

Kültür Bakanlığı'nın açtığı Çocuk Yayıncılık Yarışması'nda "Yanlışlıklar" adlı oyunuyla Başarı Ödülü, Akademi Kitabevi Yarışması'nda "Sabah Yolcuları" adlı dosyasıyla Öykü Birincilik Ödülü kazandı. ENKA Bilim ve Sanat Ödülleri üçüncülüğünü kazanan "Eski Bir Balerin" adlı öyküsünün de içinde bulunduğu *Eski Bir Balerin* adlı kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'na layık görüldü. "Potluğu Gidermek" öyküsüyle Yunus Nadi Armağanı Öykü İkincilik Ödülü'nü, "Ne Güzel Ölmüşüm" adlı öyküsüyle Borski Grömen (Balkan Yazarlar Karşılaşması) Ödülü'nü, *Savrulmalar* adlı öykü kitabıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü aldı. 2011'de "10 Yılın En İyi Çocuk Tiyatro Oyunu" Ödülü'nü aldığı Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği'nden 2014'te de *Türkü Çocuk* ile Yılın Çocuk Romanı Jüri Özel Ödülü'nü kazandı. TÜYAP tarafından 19. İzmir Kitap Fuarı'nın (2014) Onur Yazarı seçildi. Öyküleri Fransızca, Almanca, İngilizce, Sırp-Hırvatça ve Slovenceye çevrildi. Öykülerinden bir seçki Almanya'da *Die Hochzeitsnacht* adıyla kitaplaştı. *Kırmızı Karanfil Ne Renk Solar?* adlı romanı Milet Publishing tarafından *As The Red Carnation Fades* adıyla İngilizce yayımlandı. Türkçenin yanlış ve kötü kullanımını eleştirdiği *Türkçe "Off"* adlı kitabıyla büyük ilgi uyandırdı. *Cumhuriyet* gazetesinin *Kitap* ekinde "Türkçe Günlükleri" adlı köşede dokuz yıl yazdı. Çeşitli yayın organlarında yazmayı sürdürüyor.

KIRMIZIKEDİ
ÇOCUK

Kırmızı Kedi Yayınevi: 578
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 139

Sihirbaz Babam
Feyza Hepçilingirler

© Feyza Hepçilingirler, 2016
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp
Son Okuma: Füsün Güler
Kapak Çizimi ve Tasarımı: Yusuf Tansu Özel
Kapak Uygulama ve Grafik: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mart 2016, İstanbul
Üçüncü Basım: Temmuz 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9658-10-2
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Feyza Hepçilingirler

Sihirbaz Babam

ROMAN

KIRMIZIKEDİ
ÇOCUK

Babalar Yarışı

“Benim babam sihirbaz,” dedi Alp.

Durup dururken söylemedi bunu. Serviste nasıl açılmışsa bir “baba” konusu açılmıştı.

Demir başlatmıştı konuşmayı.

“Biliyor musunuz, babam benim neyi seveceğimi ben bir şey söylemeden şıp diye anlar,” demişti. Çocuklar ne demek istediğini sorunca, babasının çalıştığı markette arkadaşlarının akıllarına gelebilecek her şeyin bulunduğunu ballandıra ballandıra anlatmaya başlamıştı: gofretler; sütlü, fındıklı, acı çikolatalar; peynirli, susamlı krakerler; sade, baharatlı cipsler; yumuşak ya da draje şekerler; bisküviler... Babası bu kadar çok çeşidin içinde Demir’in neyi seveceğini bilirmiş. Hem de Demir hiçbir şey söylemeden. Ne zaman markete babasını görmeye gitse ona ya bir fındıklı çikolata ya da peynirli kraker verirmiş.

“En çok onları mı seversin?” diye sormuştu Duygu ama onun sorusunu duyan olmamış; sorusu sanki buhar olup havaya uçmuştu. Çünkü Demir hâlâ babasının her şeyi ama her şeyi bildiğini büyük bir heyecanla anlatmayı sürdürüyordu. Markete gelen

kolileri daha açmadan içinden ne çıkacağını bilirmiş örneğin.

Alp, “Zaten yazmıyor mu kolinin üzerinde?” diye sorunca çocuklar gülüşmüştü. Ama Demir hemen kızmadı. Anlatmayı sürdürdü. Kolinin içinden çıkanların nereye yerleştirileceğini de bilirmiş. Bunu söylerken Alp’e bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Herkese babası söylemiş hangi malı nereye koyacağını. Çalışanlar o yeni gelen ürünü hep onun gösterdiği yere taşırlarmış. Gelen kamyonun ya da minibüsün ne getireceğini de bilirmiş.

“Oğlum,” deyip öteki çocukların kendisiyle ilgilenmesini sağladı Serkan. Sonra da Alp’i doğrularcasına, “İnanmayacaksın ama o da yazar firma aracının üstünde.”

Onaylanmak gereği duyarak çocuklara döndü, “Yazmaz mı arkadaşlar? Market arabalarının üzerinde firmaların logoları, ürünlerin markaları, türleri, hatta bunların resimleri yer almaz mı?”

Öteki çocukların bir şey söylemesine kalmadı Demir, Serkan’a ters ters bakıp sesini yükselterek, “Henüz gelmemiş aracın ne getireceğini bile bilir,” dedi. “Henüz gelmemiş,” diye bir kez daha vurguladıktan sonra çocuklara döndü, Serkan bir şey söylememiş, sözünü hiç kesmemiş gibi, kaldığı yerden sürdürdü anlatmayı.

“‘Az sonra ekmek gelecek’ derse babam, o daha sözünü bitirmeden ekmek kamyoneti yanaşır marketin önüne. ‘Yoğurt gelmedi mi daha?’ diyecek olsa yoğurt ve süt getiren kamyon köşeyi dönüverir.”

Demir babasını bu kadar övünce öteki çocuklarda da babalarını övme konusunda bastıramadıkları bir istek uyandı. Derken konuşma, babalar yarışına döndü.

“O da bir şey mi?” diye Ozan atıldı. Duygu’nun sorusu gibi olmadı bu kez. Buharlaşıp havaya karışmadı soru. Bütün başlar Ozan’a döndü, ne söyleyeceği merakla beklendi.

“Benim babam da ağaçlar ve çiçekler hakkında her şeyi bilir,” diye söze başladı Ozan. “Yerde, çiğnenmiş, parçalanmış bir kuru yaprağın bile hangi ağaca ait olduğunu bir bakışta anlar.”

Çocuklara teker teker baktı. Sonra meydan okur gibi, “Siz gördüğünüz ağacın ne ağacı olduğunu bir bakışta anlayabilir misiniz?” diye sordu.

Çocukları sınamak, nasıl da bilemediklerini kanıtlamak için çevrede ağaç arandı ama sokaklarında bir tek ağaç bile yoktu. Karşıda, caddenin öbür yanında cılız bir tane gördü. Tam onun ne ağacı olduğunu soracaktı; sorusunun yanıtını kendisinin de bilmediğini fark etti. Yanıtını bilmediği soruyu sormaya cesaret edemedi ama iddiasından da vazgeçmedi.

“Siz,” dedi. “Sedir ağacı ile gürgen ya da kestane ağacını birbirinden ayırt edebilir misiniz?”

Çocuklar birbirlerinin yüzüne baktılar. Bu soruya cevap veren olmadı. Neyse ki Ozan’a, “Sen ayırt edebilir misin?” diyen de olmadı. Sorulsa bu soruya gönül rahatlığıyla “evet” diyebilir miydi Ozan? Doğrusu bundan hiç emin değildi. Ama arkadaşlarının bu ağaçların hiçbirini tanımadığından son derece emindi.

Birden aklına gelmiş gibi, “Ayva ağacı ne renk çiçek açar?” dedi. “Yani ilkbaharda bütün meyve ağaçları çiçek açar ya... Ayva ağacının çiçeği ne renktir?”

Sınav sorusu gibiydi. Zaten çocuklar da Ozan’ın onları sınava çeker gibi sorular sıralamasından sıkılmış, hareketlenmeye başlamışlardı.

“Babaannem çoktan gelmiştir. Beni bekliyordur şimdi,” diyen Duygu yere bıraktığı çantasını almış eve gitmeye hazırlanmıştı bile.

Neyse ki Ozan fazla uzatmadı.

“Babama herhangi bir meyve ağacının çiçeğini gösterin; o çiçeğin hangi ağaca ait olduğunu şıp diye anlar,” dedi.

Çocukların, “Nasıl biliyor, nereden anlıyor?” diye sormalarını sabırla bekledi. Kimse bir şey sormayınca, “Çünkü babam belediyede, park ve bahçe işleri müdürlüğünde çalışıyor,” dedi. Çocuklar

sormadılar diye babasının ne iş yaptığını söylemeyecek değildi.

Okul servisinden inmişler; evlerine dağılmadan önce servisteyken başlattıkları sohbeti ayaküstü de olsa sürdürüyorlardı. Aynı mahallenin, dahası aynı sokağın çocuklarıydılar. Servisin onları kapılarına kadar bırakmasına gerek olmadığını okullar açıldıktan birkaç hafta sonra Veysel Ağabey'e söylemişlerdi. Bu istek onun da hoşuna gitmişti. Çünkü bu çıkmaz sokağa girmek kolaydı da çıkmak zordu. Servis aracının döneceği kadar bir boşluk olmadığı için geri geri çıkmak zorundaydı araç; bu da hem zaman kaybına yol açıyor hem de kazalara davetiye çıkarıyordu.

Çocuklar âdet edinmişlerdi. Arabadan indikten sonra, bir süre söyleşiyorlar; çoğu zaman da oyun oynuyorlardı. Güzel havalarda Demir bir koşu gidip topunu alıyordu evden. Çocuklar da çantalarını bir köşeye fırlatıp çabucak oyun düzenine geçiyorlardı. Kızlar karşı çıksa da onlara düşen görev hep kalecilik oluyordu. Sokağa pek fazla araba girmezdi; girenler de asla sürat yapmaz, daha doğrusu yapamazdı. Bu daracık sokakta hızla gidilip varılacak bir yer yoktu çünkü. Top oynama, sokakta zaman geçirme özgürlüğünü çocuklara sağlayan da çıkmaz sokakta oturmaktan başka bir şey değildi zaten. Onlar da bu

nimetten doyasıya yararlanıyorlardı. Evlere kapanmayı geciktirmek, biraz daha oyalanmak, biraz daha söyleşmek için herkes elinden geleni yapıyordu.

Servisten indiklerinde bir ara, “Demir topu alıp gelse mi?” diye kimden geldiği belli olmayan bir öneri ortaya atılmıştı.

“Babaannem gelecekti bugün. Ben bir an önce eve gitmek istiyorum,” diyen Duygu’dan başka oyunbozanlık etmeye yeltenen çıkmamıştı ama oyun için istekli kimse de çıkmamıştı. Nedense servisteyken başlattıkları baba mesleklerini yarıştırmaya oyunu hepsini sarmıştı. Şimdi herkes kendi babasının ne iş yaptığını söyleyerek onu yüceltmek için sabırsızlanıyordu.

“Benim babam da ilaçların hepsini bilir,” diyen Serkan, sesi biraz da yüksek çıktığı için, bütün gözlerin kendisine çevrilmesini sağladı. Arkadaşlarını çok bekletmeden açıklamasını da yaptı: “Eczanede çalışıyor çünkü.”

Bunun, babasını övmek için yeterli olmayacağını söyler söylemez fark etti ve hemen ekledi: “İlaç kutularının içinden çıkan kâğıtları bilirsiniz. Benim babam o kâğıda hiç bakmadan ilacın neye iyi geldiğini bilir.”

“Prospektüs,” dedi Zeynep.

Ötekilerin soran gözlerle kendisine baktıklarını görünce açıkladı:

“İlaç kutularının içinden çıkan kâğıt... Serkan’ın söylediği o kâğıda ‘prospektüs’ denir.”

Çocuklar yüzlerini buruşturdular. Ne biçim bir sözcüktü bu böyle! Serkan ise Zeynep’in ondan rol çalmaya çalıştığını düşündü. Üstelik babası için çocuklardan beklediği takdiri de bir türlü alamamıştı.

“Bazen hastalar doktor yerine ona soruyorlar. ‘Bizim çocuğun ateşi çıktı. Ne yapalım Bülent Bey?’ diye.”

“Bülent Bey kim?” dedi Kerem safça.

Herkes dönüp Kerem’e baktı. Bu çocuk böyleydi. En basit şeyleri bile ya anlamaz ya da anlamamış gibi davranır, bıkıp usanmadan yeniden sorardı.

Serkan gülmedi.

“Babam,” dedi.

Sonra Kerem’e döndü. “Anlamadın mı salak?” diye azarladı onu.

“Salak” sözcüğü duyulur duyulmaz buz gibi bir rüzgâr esti. Serkan da sözcük ağzından çıkar çıkmaz herkes ona dönüp sert sert bakınca söylediğine pişman oldu ama artık çok geçti. Ağızdan çıkan söz geri alınamıyordu. Ne yapacağını bilemedi.

Kerem ve Alp, bir de Duygu, grubun en küçükleriydiler. Ablalar ve ağabeyler, aralarında konuşup anlaşmışlar gibi, okulda ve mahallede korur, kollardı onları.

Zeynep çantasında telaşla bir şeyler aranmaya başladı. Az sonra da buldu aradığını. Küçük bir kutuyu Serkan'a doğru uzattı.

"Baban bu kadar bilgili olduğuna göre sana da öğretmiştir bir şeyler. Kutuyu görünce sen de içinde ne olduğunu anlar mısın acaba? Sen salak da değilsin üstelik. Çok uyanıksın. Bak bakalım bu ne ilacı?"

Zeynep, Serkan'ın yüzüne o kadar yaklaştırmıştı ki ilaç kutusunu Serkan eliyle biraz geriye, görebileceği bir uzaklığa itmek zorunda kaldı.

"Hı... Şey... Ben..." diye kekeledi. Ne diyeceğini bilemedi. Duraksadı. Hazırlıksız yakalanmıştı. Sonra sinirli sinirli, "Ben nereden bileceğim?" dedi.

"Ya... Nasılmış!" dedi Zeynep.

Kerem'i "salak" diye azarlamasına sinirlenmişti ama tek sinirlendiği bu değildi. O gün okulda Serkan'ın onu kızdıran başka davranışları da olmuştu. Serkan'la aynı sınıftaydılar ve sondan bir önceki derste ilginç bir olay yaşanmıştı. Serkan olanları çoktan unutmuşa benziyordu ama canı yanan Zeynep olduğu için o unutmamıştı.

Öğretmen tam zil çalmak üzereyken bir soru sormuş; zil çalınca da çıkıp gitmişti sınıftan.

"Bir tavşan' iki aylıkken bir yavru doğuruyor. Bundan sonra her ayın sonunda bir yavru doğuruyor. Yavrular da benzer biçimde çoğalıyorlar. Altıncı

ayın sonunda toplam kaç tavşan olur? Bu arada, bütün tavşanların dişi olduğunu ve hep dişi tavşanlar doğurduklarını varsayın,” demeyi de ihmal etmemiştir.

Çocuklar harıl harıl hesaplamaya başlamışlardı.

Serkan sınıfta matematiği en iyi olan Zeynep’le, “Hadi bakalım matematik dehası! Bulamadın mı daha?” diye dalga geçip durmuştu. Daha sonra öğretmen, Zeynep’in bulduğu “10 tavşan” yanıtının yanlış olduğunu söyleyince de, “Bizim zekâ küpü amma da çuvalladı,” diye alayın dozunu iyice artırmış; bütün sınıfı Zeynep’e güldürmeyi başarmıştı.

Zeynep’in şimdi ilaç kutusunu Serkan’ın burnuna dayayıp, “Nasılmış!” diye sorması, okuldaki bu olayın devamıydı aslında.

İlaç kutusunu Zeynep’in elinden alan Serkan kutunun üzerindeki yazıyı okudu.

“Nasacort.”

Zeynep için bu, yeni bir alay etme fırsatıydı.

Öteki çocuklara dönerek, “Nasa-cort’muş arkadaşlar,” dedi. “Nasa cortlamış. Bu ilaç da cortlayanları nasalıyormuş!”

Çocuklar gülmek için geri çevrilemeyecek bir fırsat çıktığını derhal fark ettiler ve kahkahayı bastılar.

Serkan kutunun önüne, arkasına baktı, arka yüzünde gördüğü yazıyı okudu:

“Nazal Sprey.”

Serkan yabancı dilde bir söz söylemiş, Zeynep de onun çevirmeniymiş gibi, “Yasal bir spreymiş,” dedi. “Serkan öyle diyor.”

Sonra Serkan’a döndü.

“İyi de ne ilacıymış Serkancığım? Neye iyi geliyormuş? Ne yapacağız bu ilacı? Neremize süreceğiz? Yutacak mıyız, emecek miyiz, çiğneyecek miyiz, nasıl kullanacağız?”

Serkan kutuyu elinde evirdi çevirdi; zor okunan küçük yazılardan başka bir şey göremeyince kutuyu açmaya yeltendi.

“Bir dakika,” diye durdurdu onu Zeynep. “Açmak yok. İçindekini görünce baban da söyler.”

Çocuklar kahkahalarla güldüler yine.

Kutunun üzerinde, Serkan’ın az önce okumadan geçtiği, küçücük harflerle yazılmış yazılar dışında okunmadık bir şey kalmamıştı. O yazıları da hecele-yerek okumaya çalıştı Serkan.

“Tri-amsi-no-lon ase-to-nid”

“Anladınız değil mi arkadaşlar?” dedi Zeynep. “Hamsi olan asetonlardan söz ediyor. Hani bazı asetonlar hamsi olur ya, işte o türdeki hamsiler içinmiş bu ilaç.”

Öteki çocuklar, Serkan’ın düştüğü zor duruma acıdıklarından mı, Zeynep’in onu daha fazla hırpala-

masını istemediklerinden mi, artık nedense duruma el koydular.

“Bir dakika,” dedi Duygu. “Yalnız Serkan değil, kimse anlamıyor ilaç kutularının üzerinde yazanları.”

Demir de kayıtsız kalmadı.

“Ya kutunun içinden çıkan kâğıt! Adına ne demiştin demin? Prostüs müydü, neydi? Orada yazılanları da kimse anlamıyor.”

Serkan’a oynadığı oyuna son noktayı koymadan konunun genelleşmeye başladığını görünce telaşlandı Zeynep.

“Bir dakika!” dedi. “Serkan bunun ne ilacı olduğunu söylemedi daha. Biraz bekleyin.”

Bütün başlar Serkan’a döndü. Serkan çaresizlik içinde kıvranıyordu. Daha fazla bekleyemeyen Zeynep, “Burun damlası çocuğum bu,” dedi. “Burnum tikanıyor diye annem çantama koymuştu.”

Açtı kutuyu, içinden ilacı çıkardı. Serkan’ın burnuna doğru uzattı.

“Bak, gördün mü? Burun damlası...”

Serkan, Kerem’e “salak” demekle hata etmişti ama bu kadar hırpalanmayı da hak etmiyordu doğrusu. Yoksa okulda ona söylediklerinin acısını çıkarmaya mı çalışıyordu Zeynep? O da matematik dehası gibi dolanmasaydı ortalıkta. Doğru yanıtı bulamamıştı işte! Kızmaya ne hakkı vardı ki!

Bir süre kimse konuşmadı. Sessizliği Kerem bozdu:

“Benim annem de bütün kumaşları tanır; elbise, etek, bluz modellerinin hepsini bilir,” dedi. Sonra kimsenin merak etmesine fırsat vermeden, “Çünkü terzi,” diye ekledi.

Serkan, Kerem’e “salak” demekte pek de haksız olmadığını söylemek ister gibi, “İşte buyurun!” deyip eliyle Kerem’i gösterdi.

Demir uyarmak ile azarlamak arasında gidip gelen bir sesle:

“Oğlum biz anneleri değil, babaları konuşuyoruz,” diye uyardı.

Kerem’i korumak görevini kendiliğinden üstlenen Duygu, “Ne olmuş yani!” diye susturdu Demir’i. “Kerem de annesinden söz etsin, ne olur?”

Bu kez sesi buhar gibi uçup gitmedi. Kızlar dayanışmasının tam zamanı olduğunu sezen Zeynep, Kerem’e arka çıkmak konusunda arkadaşını yalnız bırakmadı. Serkan’la görülecek hesabı da kalmamıştı zaten.

“Annelerden söz etmek yasak mı yani?”

Demir, “Eh, olabilir,” anlamında omzunu silkerken Ozan da “Beni ilgilendirmez,” der gibi dudak büktü ama Serkan şiddetle karşı çıktı:

“Olmaz efendim. Bugün babaları konuşuyorsak

herkes babasından söz edecek. Başka bir zaman da anneleri konuşuruz.”

Alp, “Ben de babamdan söz etmek istiyordum. Sıra bana gelsin diye sabırla bekledim şimdiye kadar,” deyince Kerem yine çenesini tutamadı:

“Ay, ben fark etmedim. Sıra mı vardı? Kuyruğa mı giriliyor konuşmak için?”

Gerilen sinirler birden boşaldı. Herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Bu kahkahaların Serkan’a bir kez daha haklı çıkma olanağı verdiğini düşünmeden kahkahalarla güldüler. En çok da Kerem güldü.

Serkan fırsatı kaçırmadı tabii.

“Gördünüz mü?” deyip eliyle Kerem’i gösterdi yine. Ona “salak” demekte kendisini iyice haklı bulmaya başlamıştı.

Kerem en küçüklerinden biriydi. Alp’le birlikte birinci sınıfa gidiyordu. Ama Alp aklına geleni ölçmeden, tartmadan söylemezken Kerem çoğu zaman konuşulan şeyin ne olduğunu bile anlamadan söze karışırdı. Yine de bütün çocuklar tarafından sevilir ve korunurdu. Serkan da seviyordu onu aslında. Bu akşam boş bulunup “salak” dediği için ötekiler tarafından ayıplanmak ağına gitmişti. Kendisini haklı çıkarmaya çalışması bundandı. Yaşıt olmalarına karşın Alp de korurdu Kerem’i ama asıl koruyucusu Ozan’dı. Ozan, grubun en küçükleri olan Kerem ile

Alp'e ağabeylik yapıyordu. Herkes de bu ağabeyliği kabullenmiş; Ozan'ı iki küçüğün ağabeyi olarak benimsemişti.

Herkesi kendisine güldürdüğünü görünce Ozan, "Keremime dokunmayın" deyip saçlarını karıştırdı Kerem'in.

Serkan aldırış etmedi. Sohbetin babalarla ilgili olarak sürmesi gerektiğini savunmak konusunda kararlıydı.

"Annelere geçmek yok. Daha babasından söz etmek isteyenler var aramızda," diye son noktayı koydu.

"Öyleyse sıra sende," dediler Alp'e.

Zeynep ile Duygu huysuzlandı.

"Bizim canımız yok mu? Biz de bir şey söylemedik daha."

"Söylersiniz. Söylersiniz," deyip susturdu onları Serkan. "Alp hele bir anlatsın. Sonra siz de anlatırsınız."

Sonra Alp'e döndü:

"Hadi anlat babanı."

"Anlatacak bir şey yok," deyip en kısa yoldan söyledi Alp babasıyla ilgili söylemek istediğini: "Benim babam sihirbaz."

Bütün başlar Ozan'a döndü. Alplerle ailece görüştüklerini bildikleri için, bu konuyu bilse bilse Ozan

bilir diye ona bakıyorlardı. Doğru muydu Alp'in söylediği?

"Bilmiyorum," anlamında kollarını iki yana açtı Ozan. Alp'in babasını görmüştü, tanıyordu ama ne iş yaptığıyla ilgili hiçbir bilgisi yoktu.

Çocuklardan bazıları inanma eğilimindeydi. Bazıları da gülüp geçme eğiliminde. Örneğin Demir, "Hadi canım!" diye burun kıvırdı.

Kerem heyecanla atılıp, "Beni at yapar mı? Bir günlüğüne at olmak istiyorum. Söyle babana, beni at yapsın," dedi.

Serkan dudağını alaycılıkla бүkerken Kerem'in at olma isteğinden esinlenip, "A-tı-yor-sun!" dedi şarkı söyler gibi.

Duygu, gözlerini kocaman açıp, "Sahi mi?" diye sordu.

Alp gözlerini herkesin üzerinde teker teker gezdirip, "Evet," dedi sakince. "Benim babam sihirbaz."

"Nasıl yani?" diye hep birlikte sordular.

"Basbayağı," dedi Alp. "Basbayağı sihirbaz işte..."

Yere bıraktığı sırt çantasını omzuna geçirip yürüdü gitti. Öteki çocuklar arkasından şaşkınlıkla bakarken o evlerinin kapısına varmıştı bile.

"Öyle mi?" diye yine Ozan'a baktılar.

Ozan yine omuzlarını kaldırdı, dudağını бүktü; "Bilmiyorum," işareti yaptı.

Aralarında Alplerle ailece görüşen Ozan' dan başka kimse yoktu. O bilmiyorsa Alp'in babasının gerçekten sihirbaz olup olmadığını kimse bilmiyor demekti.

Sessizlik artık dağılma zamanının geldiğini haber veriyordu. Dalgın dalgın vedalaşıp evlerinin yolunu tutarlarken o gece rüyalarında Alp'in babasını göreceklerini hiçbiri bilmiyordu.

Duygu

Duygu'nun babaannesi gelmişti gerçekten ve torununun okuldan dönmesini dört gözle bekliyordu.

Duygu daha kapıdan girerken, "Babaanneeee..." diye seslendi. Onun sesini duyar duymaz babaanne de yerinden telaşla kalkıp sallana yuvarlana salonun kapısına ulaştı. Tombalacık bir kadındı. Oturduğu zaman yerinden güçlkle doğruluyor, hemen adım atamıyordu. Kalktığı zaman da dizlerini tutup "Ay, of, aman" diyerek güçlkle oturuyordu.

Duygu, çantasını yere bıraktığı gibi, koştı boynuna atıldı babaannesinin. Kadın az kalsın devriliyordu. Öne arkaya bir-iki sallandıktan sonra dengesini güçlkle bulabildi.

"Güzelim... Güzel kızım..." deyip saçını, yanağını, alnını öpmeye başladı babaannesi.

Annesi, "Ağırlaştın artık canikom. Kaldıramıyor babaannen seni," dediyse de Duygu kollarını babaannenin boynuna doladı; ellerini de ensesinde birbirine geçirip kilitledi. Böylece upuzun bir kolye haline getirdi kendisini. Babaanne kendi boyundaki bu kolyeyle bir sağa, bir sola yalpalayarak girdi

salona. Karşı köşeye kadar güçlükle ilerledi ve kendisini bırak verdi k  edeki koltu a. Duygu hiç istifini bozmadan bu yeni duruma çabucak uyum sağladı. Kollarını       babaannenin boynundan, ayaklarını topladı, babaannenin kucağına kocaman bir kedi gibi yerleşti. Babaanne de Duygu'nun beklentilerini karşılıksız bırakm yordu doğrusu. Bedenini sağlam bir yere yerleştirmenin güveniyle minik bir bebekmi  gibi nazlatmaya başladı onu. "Gözümün      " mı demedi, "Canım" diye saçını mı ok amadı; "Akıllı torunum" diye yana ına      kler mi kondurmadı; "Güzel bebe im" diye g  s ne mi bastırmadı? Duygu da babaannesinin kuca ındaki saltanatının süresini uzatabildi ince uzattı. Babası geldiğinde babaannesinin kucağında uykuya dalmak üzereydi. Babaanne saçlarını ok aya ok aya uykusunu getirmişti onun.

Babası hep yaptığı gibi, "Nasılsın kedicik?" deyip alnına dokununca tek gözünü açtı.

"Aman babaaa..." dedi; yine kapattı.

Babası altı yıldan beri bir veteriner kliniğinde çalışıyordu. Ama kızına "kedicik" diye seslenmesinin bununla ilgisi yoktu. Duygu'nun incecik bir sesi olması ve hep alçak sesle konuşması yüzünden bu adı takmıştı ona. Duygu da babası ona "kedicik" dedikçe kedile ti iyice. Şimdi babaannesine yaptığı gibi

insanlara sokulmayı, onlarla ten teması içinde olmayı çok sevdi. Büyüdükçe bu hal biraz sevimsiz kaçacak olsa da bu sevdasından henüz vazgeçmiş değildi. Gelen konukların tümüne aynı sıcak ilgiyi göstermiyordu ama akrabalarından gelenler Duygu'nun kendilerine gösterdiği bu yakınlık, bu sıcaklık karşısında biraz şaşkınlığa uğruyorlarsa da duruma kısa sürede alışıyorlardı.

Babaannesinin kucağından akşam yemeği sırasında indi sadece. O zaman da babaannesinin yanındaki sandalyeye oturdu ve elini bırakmadı. Tek elle yemek zorunda kaldı babaanne.

Yemekte babası o gün kliniğe getirilen bir yavru köpekten söz etti. Bir araba çarpmış köpeciğe, şoför arabadan inmeden, köpeğe ne olduğunu merak bile etmeden gaza basıp gitmiş. Hep birlikte ayıpladılar şoförü.

"Hayvanları sevmeyen insanları da sevmez," dedi anne.

Babaanne, "Ya o köpeğin yerinde bir çocuk olsaydı!" diye endişesini dile getirdi.

Baba, köpeğin ağır yaralı olmadığını, yakında iyileşeceğini söyleyince, "Benim olsun mu?" diye ani bir atak yaptı Duygu.

Bu öneriye sert bir tepki gelmeyince, "Eve alsak ya onu babacığım," diye bastırmaya devam etti. "Ben

bakarım. Dışarıda gezdiririm. Her şeyini veririm. Ne olur! Ne olur!”

Ama baba, “Her gün ne yazık ki onlarca köpeğe araba çarpıyor. Araba çarpan bütün köpekleri eve alamayız, değil mi kediciğim? O köpek de sokakta yaşamayı öğrenmek zorunda,” deyip son noktayı koydu.

Israrının yarar sağlamayacağını görünce şimdilik susmak zorunda olduğunu kavradı Duygu. Ama aynı anda bu konuyu unutmamaya, en uygun zamanda eve bir köpek, olmazsa bir kedi alma konusuna yeniden dönmeye de karar verdi.

Yemekten sonra bir ara odasına gittiyse de, “Derdim yokmuş bugün,” deyip çabucak döndü. Yine babaanneninin kucağına çıktı; kafasını göğsüne dayayıp gözlerini kapattı.

Annesi, “A-aaa! Bu nedir? Tam kedi oldun bu gece. Mırıl mırıl, ayrılmadın babaanneninin kucağından,” diye söylendi. “Bir rahat ver. Soluk alsın kadıncağыз.”

Son sözcükle bir irkildiyse de renk vermedi babaanne. Torununun kendisine gösterdiği sevgiden, ilgiden o kadar memnundu ki ötekilerin söyledikleri çok da önemli gelmiyordu ona.

Kısacası Duygu da babaannesi de hayatlarından pek memnundular.

“Biriciğim ağırlık mı verirmiş bana hiç!” diyor-du babaannesi. “Siz rahatınıza bakın, bize karışmayın.”

Bu sözlerden sonra annenin bir-iki küçük uyarısı daha oldu ama o da pes etti sonunda. Bu ikilinin hasret gidermesine bir daha karışan olmadı.

Uyuma vakti geldiğinde de, “Babaannemle yatabilir miyim?” dedi Duygu.

Annesi çok ciddi bir tonla, “Hayır!” dedi.

Babası, “Rahat bırak anamı!” diye hafifçe azarladı. “O benim anam. Yanında yatacak biri varsa o benim,” deyip herkesi güldürdü.

Ortamı yumuşak bulunca, “Lütfen... Lütfen...” diye tutturdu Duygu.

Babaannenin, “Biz torunumla sarmaş dolaş uyu-ruz,” demesi akan suları durdurmaya yetti.

Birlikte yattılar. Babaanne günün ve yaşının verdiği yorgunlukla yatar yatmaz uykuya daldı. Hafif hafif horlamaya başladığında Duygu’yu uyku tutmamıştı henüz. Alp’in söylediği aklına takılmıştı. Gerçekten de sihirbaz olabilir miydi Alp’in babası? Sihirbazsa ne gibi numaralar yapıyordu acaba? Sahi sihirbazlar ne yapardı? Sihir ne demekti? O ne zaman bir sihirbaz görmüştü? Görmüş müydü? Çizgi filmlerdeki büyücüler gibi mi olurdu sihirbazlar? Kafası buna benzer sorularla doluyken babaannenin

tekdüze horlaması ninni yerine geçti ve anlamadan uykunun içine yuvarlanıverdi.

Çocuk değil, liseyi bitirmek üzere olan bir genç kızdı rüyasında. Ama aynı zamanda da terziydi. Lise mezuniyet töreni için bir tuvalet dikiyordu kendisine. Önünde koyu mavi üzerine beyaz parıltıları olan bir top kumaş vardı. Kumaşı bir ucundan çekiştiriyor, üzerine parlak, yusuvarlak beyaz bir parçayı iğnelemeye çalışıyordu. O çekiştirdikçe top açılıyor, kumaş genişliyor, büyüyor, yayılıyor, dört bir tarafı kaplıyordu. Derken elinin altındaki mavi kumaş garip bir biçimde dalgalanmaya başladı. Dalgalandıkça büyüdü, büyüdükçe daha çok dalgalandı. Kumaş değildi de fırtınalı bir denizdi sanki. Sonra birden şimşekler çakmaya, yıldırımlar düşmeye başlamaz mı?

Gerçekten de engin bir denizin ortasında kalmıştı. Saklanacak bir yer arandı ama bir anda her taraf dalga, her taraf deniz olmuştu. O sırada denizin içinde bir cismin hareketlendiğini fark etti. Bir balina mıydı gelen; yoksa bir köpekbalığı mı? Görüntü ters dönmüş bir sandalın tahta gövdesi gibiymen değişmeye, bir devin başı şeklini almaya başladı. O kafada bir yüzün belirginlik kazandığını görünce korkudan titremeye başladı Duygu. Orta yaşlı bir adamın yüzüydü görünen. Kırışmış saçlarına inat

sakalları kapkaraydı. Çenesine doğru iyice uzuyor, iyice sivriliyordu. Gözleri kocamandı ve etrafları koyu siyah bir kalemle boyanmış gibiydi. Kafasının iki yanındaki iki küçük boynuzu görünce kendisini tutamadı Duygu.

“Aaa! Şeytan!” diye çığlığı bastı.

İşaretparmağını ona doğru uzatıp, “Şeytansın sen!” diye bağırmaya başladı.

Ama adam bu bağırış çağırıştan etkilenmedi. Yaklaştı, yaklaştı, soluğunu Duygu’nun üzerine doğru üflerken fısıldar gibi, “Şeytan değilim,” dedi. “Ben Alp’in babasıyım.”

“Sihirbaaaz!” diye bir çığlık daha attı Duygu.

“Evet,” dedi adam. “Ben Alp’in sihirbaz babasıyım.”

Duygu’ya iyice sokulmuştu. Duygu onun soluğunu yanağında, alnında, ensesinde, saç diplerinde hissediyordu. Nefes sıcaktı ama o, bu sıcak nefesle donuyordu. Titremesine engel olamıyor, sihirbazdan uzaklaşmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

“İçinden çıktığım şu mavi denizi görüyorsun, değil mi?” dedi sihirbaz.

Deniz miydi o mavilik? Kumaş değil miydi? Duygu kendisine denizden bir mezuniyet kıyafeti mi dikmeye çalışıyordu? Deniz dikilir miydi? Kumaştı. Mavi atlas...

O sırada sihirbazın elinde Duygu'nun o zamana kadar görmediği bir değnek belirdi. Masalsi filmlerdeki ışıklar saçan değnekler gibiydi. O ışıklı değneği başının üzerine kaldırdı sihirbaz, sonra hızla, deniz mi, kumaş mı olduğu belli olmayan maviliğe değdirdi. Duygu'nun bir ucundan sıkı sıkı tuttuğu, giysilik kumaş sandığı mavilik elinden kurtulup su gibi akmaya başladı. Ama aşağıya değil, yukarıya doğru akıyordu. Bir anda başlarının üzerindeki bütün boşluğu doldurdu o mavilik. Meğer Duygu'nun önce kumaş, sonra deniz sandığı şey, kocaman bir gökyüzü değil miymiş? O kumaşın üzerinde gördüğü beyaz parıltılar da yıldızlar-mış. İğnelemeye çalıştığı ama bir türlü beceremediği yuvarlak beyazlık da pasparlak bir dolunaymış meğer.

Sihirbazın elindeki ışıklı değneği kendisine doğru uzattığını görünce bir çığlık attı Duygu.

“Gel seni gökyüzünde gezdireyim,” dedi sihirbaz. Sihirli değneğin kendisine yaklaştığını görünce bir adım geri çekildi Duygu. O geri çekildikçe değnek üstüne gelmeye devam ediyordu. Sivri ucun göğsüne değmek üzere olduğunu fark edince son bir adım daha attı Duygu ve atar atmaz büyük bir boşluğa düştü. Arkasında hiçbir şey kalmamıştı. Bir uçurumdan tepetaklak yuvarlanmaya başladı.

Babaannesi tam o sırada dürtükledi Duygu'yu. Kötü bir rüya gördüğünü anlamıştı.

“Yavrucuğum, hadi uyan. Titriyorsun. Uyan tatlım. Uyan bebeğim...”

Uyandı Duygu.

“Peki, elbise ne olacak?” dedi babaannesine. Son derece üzgündü.

“Hangi elbise?” diye sordu kadın.

“Mezuniyet elbisesi...” dedi Duygu. “Mezuniyet elbisesi ne olacak o zaman?”

Serkan

Serkan anahtarıyla açtı kapıyı, içeri girdi. Ayakkabılarını çıkarmadan, sanki oralarda onu bekleyen birileri olabilirmiş gibi, salona, mutfığa göz attı. Oysa her gün aynıydı. Anahtarıyla kapıyı açar, eve girer; annesi ya da babası gelinceye kadar tek başına olurdu evde. Çalıştığı eczane nöbetçi değilse Bülent Bey, eşi Nergis Hanım'dan önce gelirdi. Eczane nöbetçiyse bile, bütün nöbet gecelerinde babasının kalması gerekmezdi. Öteki kalfayla aralarında anlaşılır; hangisinin durumu daha uygunsa o kalırdı. Annesinin nöbet sorunu yoktu. Çalıştığı kuaför dükkânı geç saatlere kadar açık kalsa da, "Senin çocuğun var. Sen git," deyip onu erken gönderirlerdi. Zaten geç saatlerde genellikle saçlarını yaptırmak isteyenler gelirdi. Gece saçları bozulmasın diye özellikle geç gelirdi onlar. Manikür, pedikür yaptırmak isteyenler ise vakitlice gelir, bir an önce evlerine, işlerinin başına dönmek için acele ederlerdi.

Babası nöbetçiye evde annesiyle baş başa olmak hoşuna giderdi Serkan'ın. Kimseye söylemezdi ama babasının daha sık nöbetçi kalmasını içten içe

dilediği zamanlar olurdu. Babası erken gelmişse o zaman evde anneyi bekleyen iki kişi olurlardı ama birlikte beklemezlerdi. Herkes kendi odasına çekilir, Nergis Hanım'ın eve gelmesini bilgisayarlarının başında beklerlerdi.

Serkan annesinin mi, babasının mı erken geleceğini bilmez; öğrenmek de istemezdi. Fal tutmak gibiydi. "Annem erken gelirse Zeynep yarın bana iyi davranacak," derdi. Ama fal tuttuğu akşamların çoğunda erken gelen babası olurdu. Zeynep de hiç iyi davranmazdı ona.

"Annem gelsin. Önce annem gelsin," diye içinden tekrar ede ede mutfağa girdi. Ayaküstü bir şeyler atıştırdı. Matematikten ödevi vardı. Bir de şu Zeynep'in bile çözemediği matematik problemi... Ama canı ödev yapmak, matematik düşünmek istemedi. Birazdan odasına gider, Zeynep'in Face'e girip girmediğine bakardı ama önce televizyonun karşısında biraz yayılıp zaman geçirmek daha eğlenceli olacaktı.

Televizyonda bir evlilik programına takıldı. Bir süre izledi ama yorgunluk çökünce uyuyakaldı. Babası geldiğinde derin uykularda buldu oğlunu.

"Kalk haylaz," dedi. "Bu aptal şeyi mi izliyordun yine?"

"Yok baba," dedi Serkan. "Öyle baktım biraz, sonra da uyumuşum."

“Kapat şunu,” dedi Bülent Bey. “Böyle saçma sapan şeyleri de bir daha izleme.”

Sonra birden anımsamış gibi, “Annenden haber var mı?” diye sordu.

“I-ıh” dedi Serkan.

“Doğru dürüst cevap versene! ‘I-ıh’ da nedir?”

“Yani... Şey... Konuşmadık annemle.”

“Ne zaman gelir acaba?”

Bu son soruyu yanıtlamadı Serkan; çünkü babası ona değil, öyle, kendi kendine sormuştu bunu.

Mutfğa girip buzdolabına baktı sonra. Gördüğünü beğenmemiş olacak ki yüzünü buruşturdu. Çarp par gibi kapattı dolabın kapağını. Mutfaktan salona girip Serkan’ın yanından geçerken, “Dersin yok mu senin?” dedi ama cevap beklemeden yürüdü gitti. Serkan da bunun, “Neden odana gitmiyorsun? Haydi odana!” demek olduğunu anladı.

Babası yemek masasının üzerine bilgisayarını açacaktı şimdi. Serkan odasına gidecek ama ders çalışmayacak, annesi gelene kadar oyalanacaktı. Her şey hep olduğu gibi olacaktı yine, aynı.

Kulağı kapıda, Zeynep’in içinden çıkamadığı matematik problemine kafa yordu biraz ama sonuca ulaşmayı başaramadı. Tavşanların üçüncü yavrusunda şaşırmazsa dördüncüde ipin ucunu kaçıırıyordu.

O kadar dikkatli dinlemesine rağmen annesinin kapıyı açma sesini duyamadı.

“Nerde kaldın?” diyen babasının sesiyle irkildi. Annesi gelmişti demek.

“İki gelin başı vardı bugün,” dedi kadın ayakka-bılarını çıkarırken. “Sülalece gelmişler. Yaşlı başlı ka-dınlar bile manikür yaptırdı hep. O sıkışıklıkta bir de pedikür istemezler mi? Canım çıktı.”

Annesinin sesini duyar duymaz odasından fırla-yıp çıkmıştı Serkan.

Annesi onu görünce, “Canım,” dedi. Sarıldı. İki yanağından da öptü. Çenesinden tutup başını hafif-çe yukarı kaldırdı. “Nasılsın bakayım yakışıklım?” dedi. “Nasıl geçti okul? Her şey yolunda mı?”

Serkan yerine babası yanıtladı soruyu.

“Yolunda... Yolunda... Seninki televizyonun karşı-sında uyuyordu geldiğimde. Her şey yolunda, pa-şa-nın keyfi de yerinde. Hiç merak etme.”

Bir şey söylemeden mutfağa geçti Nergis Hanım. Buzluktan bir paket çıkardı. Bir tane daha... Sonra üstünü değiştirmek için yatak odasına geçti.

Onun arkasından Bülent Bey girdi mutfağa. Don-muş paketleri elinde evirdi çevirdi; ne olduğunu an-lamadı.

“Bu donmuş nesneler açılacak, pişecek, biz de bunları mı yiyeceğiz akşam yemeğinde?”

Yatak odasının kapısından başını uzattı kadın.

“Beyim beğenmiyorsa dışarıdan yemek söyler ya da alır sevgili karısıyla oğlunu, kırk yılın başında yemeğe götürür.”

“Tabii ya,” dedi Bülent Bey de. “Biz ilaç satmıyoruz para kesiyoruz eczanede. Bugün kestiklerimizden bazılarını harcayalım diyorsun yani...”

“Benden çok daha erken geldiniz Bülent Bey. Girsedydiniz mutfağa. Akşam yemeğini ömrünüzde bir defa da siz hazırlasaydınız.”

Odaya girdi yeniden ama söylenmeyi sürdürdü.

“Eskiden bütün ilaçlar eczanede yapılmış. Ya hâlâ öyle olsaydı ne yapacaktın? Sen bırak ilaç yapmayı bir çorba yapamıyorsun.”

“Bir söz söyle, bir dünya laf dinle,” dedi kocası. Salonda şöyle bir döndü. Yemek masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarın kapağını çarparcasına kapattı. Öfkeli adımlarla girişe yürüdü.

Az sonra, “Seninle başa çıkılmaz zaten,” dediği duyuldu. Biraz sonra da kapının kapanma sesi...

Yatak odasından çıktı Nergis Hanım. Ev elbisesini giymişti.

“Babam gitti,” dedi Serkan.

“Duydum,” dedi annesi de.

Mutfağa girerken, “Aç mısın Serkanım?” diye sordu.

“Biraz,” dedi Serkan.

“Babanın korktuğu gibi değil, merak etme. Saatlerce beklemeyeceğiz yemek için. Bunlar hazır, pişmiş yemekler. Sadece ısıtıp yiyeceğiz. Gel oğlum.”

Gerçekten de on dakika içinde hazırlandı her şey. Ana-oğul sofraya oturdular. Yemekte kafasında dönüp duran soruyu sordu Serkan annesine.

“Anne, babam neden böyle?”

“Nasıl?” dedi Nergis Hanım.

“Hep öfkeli, hep sinirli...”

“Çok çalışıyor oğlum. Eczanede çok yoruluyor. Ondan.”

“Bizi sevmiyor mu?”

“Sevmez olur mu? Çok seviyor ama sevgisini göstermeyi bilmiyor. Hele seni öyle çok, öyle çok seviyor ki... Ama dedim ya, göstermeyi beceremiyor. Sen onun öyle kırıncı konuştuğuna bakma. Tertemiz bir kalbi vardır aslında.”

Yemekten sonra ödevlerine şöyle bir baktı. Pek fazla bir şey yoktu. “Yarın ders aralarında okulda bile yapabilirim,” deyip salona, annesinin yanına gitti.

Az sonra annesi, “Erken yatalım bu gece, değil mi oğulcuğum? İkimiz de yorgunuz,” dedi.

“Babam?” diyecek oldu Serkan.

Annesi, “Onu yatırmamız gerekmez,” dedi. “Gelince kendisi yatabilir.”

Annesi gülünce Serkan da güldü. Kendisi yatabilirdi tabii. Koskoca adamdı babası. O gece babasının gelişini duymadı Serkan.

Annesine “İyi geceler,” deyip uyumaya giderken Alp’in söyledikleri tümüyle aklından çıkmıştı ya da Serkan öyle olduğunu sanıyordu. Oysa Alp’in sihirbaz babası, aklının derinliklerinde bir yere saklanmışmış meğer. Serkan uykuya dalar dalmaz çıkıverdi karşısına. Çenesinde bir keçisakalı vardı. Gözlerinde şimşekler çakıyor gibiydi. Öyle delici bakışları vardı ki insan başını kaldırıp yüzüne bakamıyordu.

“Gel bakalım,” dedi. “Senin için düzenlediğim özel bir törene davetlisin.”

Adam bir sihirbazlık numarasının hazırlığı içindeydi ama ışıksız bir geceydi ve pek az şey görünüyordu. Sihirbazın arkasında boylu boyunca uzanan karanlık ormandan hayvan sesleri, böğürtüler geliyor, kurt ulumalarına çakalların sesleri karışıyordu. Ağaçların arasında kocaman kanatlı, simsiyah kuşların gölgeleri dolaşıyor, çığlığa benzeyen vahşi sesleri ormanda yankılanıyordu.

Çok derinlerden gelen bir ışık huzmesi giderek belirginlik kazanmaya başladı. O ışığın içinde, ormanın derinliklerinden Serkan’ın ve sihirbazın bulunduğu yere doğru yürüyen biri fark ediliyordu. Henüz çok uzaktaydı ama vücudunun inceliğinden,

yürüyüşünden bir genç kız olduğu anlaşıyordu. Yaklaştıkça görüntü netleşti. Ayağında yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Bir mini etek giymişti. Ancak yüzü seçilmiyordu, yüzü siyah bir tülle örtülmüş gibiydi. Geldi geldi sihirbazın tam karşısında durdu. Bir bacağına hafifçe geriye atarak yerlere kadar eğildi ve selamladı sihirbazı.

Buna benzer bir gösteriyi internette izlemişti Serkan. Oradaki sihirbaz parkta genç bir kadını bankın üzerine yatırıyor; izleyenlerden iki kişinin yardımını istiyordu. Onlardan birine, bankta yatan kadını kollarından, ötekine ayaklarından tutup çekmesini söylüyordu. Sonra muayene eden bir doktor gibi kadının üzerine eğiliyordu. Beli hizasına elleriyle bastırdıktan sonra kolları ve bacakları tutanlara çekmelerini söylüyordu. Onlar çekince kadın ikiye bölünüyordu. Belden yukarısı kendisini tutan kişinin ellerinden kurtuluyor, çimenlerin üzerinde döne devrile uzaklaşmaya çalışıyordu. Ayaklarını tutan adam ise çığlıklar atarak uzaklaşıyordu oradan. Ayaklar kendi başlarına hareket ediyor, kalkıp yürümeye çalışıyordu çünkü.

O genç kadının ikiye bölündüğünü internette görmek bile korkutmuştu Serkan'ı. Şimdi bu olayı canlı canlı mı görecekti yani? Kalbi, kaburgalarını parçalayıp dışarı çıkacakmış gibi gümbür gümbür atıyordu.

Alp'in babası gösteri için hazır olduğunu bildiren bir el işareti yaptı. Onun bu işaretiyle iki ucundan ip-lerle bağlanmış uzun bir masa indi gökyüzünden. Sihirbaz kırmızı mini etekli genç kızı, galip gelmiş bok-sör gibi elini havaya kaldırarak o masanın çevresinde dolaştırdı. Bir yandan Serkan'ı da göz hapsinde tutu-yor, orada olduğundan emin olmak istiyordu. Oysa Serkan gitmek istese de gidebilecek durumda değildi. Kendisinde gidecek değil, yerinden kıpırdayacak gücü bile bulamıyordu. Ayaklarının bağı çözülmüştü adeta.

Sihirbaz elini bırakmadan masanın üzerine çıkma-sını ve uzanmasını sağladı genç kızın. Kollarını ve ba-caklarını sımsıkı bağladıktan sonra Serkan'a döndü.

Sihirbazın kendisini yanına çağırdığını görünce daha da heyecanlandı Serkan. Bacaklarını güçbela hareket et-tirerek masaya doğru yürüdü. Sihirbaz elini kibarca sık-tıktan sonra nereden sarktığı belli olmayan bir ipin ucu-nu tutuşturdu eline. O ipi çekmesini bekliyordu besbel-li. Hafifçe çekti Serkan. Çekmesiyle birlikte yukarılarda bir alet harekete geçti. Gümbür gümbür bir şey geli-yordu aşağı doğru. Başını hafifçe kaldırdığında inenin ne olduğunu gördü. Bu, tekerlek biçiminde, kocaman bir testereydi. Her bir dişi, insan eli büyüklüğündeydi. Ağır ağır iniyordu. İnerken dönüyor ve ürkütücü bir vınlama, kulakları sağır eden bir uğultu yayıyordu.

Masanın üzerinde yatan kızın yüzündeki tül tam

o sırada sıyrıldı, açıldı. Gözlerine inanamadı Serkan. Bir daha baktı. Evet oydu: Zeynep. Masanın üzerinde yatan, devasa testerenin bedenini ikiye böleceği kişi Zeynep'ti. Sakin sakin, gülümseyerek bekliyordu testerenin gelip onu parçalamasını. Buna dayanamazdı Serkan. Bir saniye bile düşünmeden masaya atıldı. Zeynep'i o bağlardan, iplerden kurtarmak için çok az zamanı olduğunu biliyordu. O keskin testere her an onun kafasına inebilirdi ama Zeynep'i öylece ölüme terk etmesi söz konusu olamazdı. Testerenin kulakları sağır eden vınlamasının gittikçe yaklaşmasına, o keskin aletin her an tepelerine inecek olmasına aldırmadı, ipleri çözmeye girişti.

Tam o sırada arkasından uzanan iki güçlü el kollarından tuttu Serkan'ı. Hafifçe geriye çekti. Elindeki upuzun kılıçla Zeynep'in kollarındaki ve ayaklarındaki bağları çabucak kesti ve Zeynep'i o masadan kaldırdı. Sihirbaz şaşkınlığa uğramıştı. Numarasını bozan bu adam da kimdi? Nereden çıkmıştı? Serkan da merak içindeydi. Kim canını tehlikeye atarak onu ve Zeynep'i kurtarmıştı? Onun için ölümü göze alan kişi kimdi? Var mıydı böyle biri? Başını çevirince gördü. Babası gülümseyerek ona bakıyordu.

Yaşamı boyunca belki de ilk kez, "Babacığım," diyerek boynuna sarıldı babasının. Babası da sımsıkı kucakladı onu.

“Oğluuum...” dedi. “Seni çok seviyorum. Sen benim bir tanecik oğlumsun. Biriciğimsin.”

Elinden tuttu oğlunu, sevecenlikle, “Hadi evimize gidelim,” dedi.

Döndüler. Sihirbaz ortadan kaybolmuştu ama Zeynep oradaydı. Kısacık bir duraklama anından sonra koştu ve boynuna atıldı Serkan’ın.

“Hayatımı kurtardın,” dedi. “Teşekkür ederim. Sana çok teşekkür ederim.”

“Ben değil, babam,” diyecek oldu Serkan ama Zeynep’in öpücüklerinden bunu söylemeye fırsat bulamadı.

Zeynep yanağından öptü onu. Sonra alnından. Burnunun ucundan. Sonra iki kaşının ortasından. Sonra gözlerinden...

Serkan mutlulukla gözlerini açtı.

Annesi başucunda duruyor, eğilip eğilip öpüyordu onu.

Bir yandan da, “Haydi oğulcuğum. Okula geç kalacaksın,” diyordu.

Nasıl yani? Hepsi rüya mıydı?

Zeynep değil miydi onu öpen?

“Beş dakika daha...” dedi annesine. “Rüyanın en güzel yerinde kaldım. Lütfen beş dakika daha...”

Zeynep

“Zeycan yok mu?” diye bağırdı eve girer girmez.

“Yok,” dedi Birgöl Hanım. “Sudenaz’a gitti.”

Ayakkabılarını çıkarırken, “Ne yapacakmış Sudenaz’da?” diye yeniden sordu Zeynep.

“Bilmem. Dönünce kendisine sorarsın.”

Aceleyle odasına, daha doğrusu odalarına geçti Zeynep. Zeycan’la aynı odayı paylaşıyorlardı. İkizdiler ama iyi anlaştıkları pek söylenemezdi. Aynı odalara kavuşma istekleri, her dile getirdiklerinde, yeni bir eve geçinceye kadar; yani süresiz erteleniyordu. Zeycan, Zeynep’in dağınıklığından yakınırdı; Zeynep de Zeycan’ın gürültü patırtısından. Zeynep’e sorarsanız kulaklıkla müzik dinlerken bile yanındakini rahatsız edebilme yeteneğine sahipti Zeycan. Zeycan’a soracak olsanız o da kardeşinin odalarını yaşanmaz hale getirdiğini söylerdi.

Zeynep iki dakikada üstünü değiştirip çıktı odadan. Odayı yine Zeycan’ı delirtecek kadar dağınık bırakmıştı ama aldırmadı.

“Ben gidiyorum,” dedi.

Bir türlü alışamamıştı “anne” demeye. Çok iyi bir insandı Birgül Hanım. İki kıza da çok iyi davranıyordu ama Zeycan “anne” demeyi kolayca başarmışken Zeynep bir türlü yapamıyordu bunu. Annesi vardı. Başka bir şehirde de olsa yaşıyordu. Annesi hayat-tayken başka bir kadına “anne” demek zor geliyordu Zeynep’e.

“Bir şeyler yeseydin,” diye seslendi Birgül Hanım.

“Zamanım yok. Geç kalırım. Hadi Bey’e ayıp olur,” dedi Zeynep.

Hadi Bey, babasının adliyeden tanıdığı bir avu-kattı. Okullar yeni açıldığında Zeynep, babası Rahmi Bey’i görmek, daha doğrusu, kırtasiye harcamaları için para istemek üzere gittiği bir gün karşılaşmışlar; hemen o gün iş teklif etmişti Zeynep’e. Babasının du-rumunu yakından biliyordu çünkü. Memur aylığıyla iki çocuk okutmak kolay değildi. Ayrıca ikizlerin annesiyle boşandıktan sonra yeniden evlendiğini, bu evlilik nedeniyle de epeyce borca girdiğini biliyordu Rahmi Bey’in. Çocuklardan birinin okul harçlığını olsun çıkarması, aileye küçük de olsa bir katkı sağ-layabilirdi.

Hadi Bey’in duruşmalara girdiği sabah saatle-rinde büroda bir sekreter oluyordu. Öğleden son-ra müvekkilleriyle görüşürdü Hadi Bey. Akşa-müstü de Zeynep’in gelmesinden az sonra çıkar;

arkadaşlarıyla buluşup oyun oynamaya giderdi. Sekreter Belma'nın iki yaşında bir oğlu vardı. Bu yüzden Zeynep'in gelmesini dört gözle bekler, görevi ona devreder etmez evinin yolunu tutardı. Görev denecek pek bir şey yoktu aslında. Zeynep'inki büro bekçiliği gibi bir şeydi. Akşam saat beşten yediye kadar büroda kalır; gelirse telefonları yanıtlar, sekretere iletilmek üzere gerekli notları alırdı. Giderken de büroyu kilitler, anahtarı sabah sekretere verilmek üzere iş hanının bekçisine bırakır, evine dönerdi.

Doğrusu büroda bulunduğu süre içinde bazen hiç telefon gelmezdi; bazen iki ya da en fazla üç telefona cevap verirdi Zeynep. Bu iki saat her türlü ödevini yapmasına fazlasıyla yeterdi. Hadi Bey'in avukatlık bürosu, bazen bir etüt merkezi, bazen de bir internet kafe yerine geçerdi Zeynep için. Dersler, ödevler erken biterse internete girer; elektronik posta kutusunu, Facebook hesabını oradan takip ederdi. Evde bir tablet bilgisayarları vardı ama Zeycan ona el koymuş durumdaydı.

Belma Abla'yı mantosunu giymiş, çantasını almış, ayakta, onu bekler durumda buldu. Hadi Bey, Zeynep'i beklememiş, çıkmıştı.

"Geciktim. Özür dilerim," dedi Zeynep.

"Yok canım; önemli değil de benim acelem var bugün. Bakıcı telefon etti. Harun ateşlenmiş. O yüzden

telaşlandım,” dedi Belma. Zeynep’in, “Ah, çok üzüldüm. Geçmiş olsun”unu yarım yamalak yanıtlayıp bürodan ayrıldı.

Zeynep anında yayıldı onun masasına. řu problem! Onun yüzünden rezil olmuştu bugün. Hemen kalemi kâğıdı çıkarıp sil baştan düşünmeye başladı. Nasıldı?

Bir tavşan iki aylıkken bir yavru doğuruyordu. Devamında her ayın sonunda bir yavru doğuruyordu. Onun yavruları da öyleydi. İki ay sonra doğurmaya başlıyorlar ve her ay bir yavru doğuruyorlardı.

İlk birkaç denemede akllı karıştı Zeynep’in. Sonra çıkar yolu her yavruyu bir harfle ifade etmekte bulundu. “İlk tavşana A diyelim,” diye başladı. Sonrasında da harflerle düşünerek hesabını şöylece alt alta yazdı:

2. ayda B doğuyor.

3. ayda A, C’yi doğuruyor. B henüz doğurmuyor.

4. ayda A, Ç’yi doğuruyor. B de D’yi doğuruyor. C henüz doğurmuyor.

5. ayda A, E’yi doğuruyor. B, F’yi doğuruyor. C de G’yi doğuruyor. Ç ve D henüz doğurmuyor.

Geldik 6. aya.

6. ayda A, Ğ’yi doğuruyor. B, H’yi doğuruyor. C, I’yi doğuruyor. Ç, İ’yi doğuruyor. D, J’yi doğuruyor. E, F, G henüz doğurmuyor.

“Sayalım şimdi. Kaç oldu?” dedi ve Ğ dahil A’dan J’ye kadar harfleri saydı. Bulmuştu işte! 13’tü yanıt. Altıncı ayın sonunda toplam 13 tavşan olurdu.

Derin bir soluk aldı. Yarın gidip gösterecekti öğretmene. Serkan’ın da burnuna sokacaktı. Nasıl da dalga geçmişti onunla! “Matematik dehası” diye alay etmişti. Deha olmak, bunu çözmekle varılacak bir noktaysa dehaydı işte! Bir de o denesindi. Şu basit problemi bir de o çözsündü bakalım.

“Geri zekâlı!” diye bağırdı öfkeyle. Bağırdı ama kendi sesinden ürktü. Boş odada yankı yapmıştı sesi. O sırada büronun önünden geçenler varsa onlar bile duymuş olabilirlerdi. Gerçi bu saatlerde büro boşalırdı ama gitmeyip akşamın geç saatlerine kadar çalışanlar da olurdu.

“Hadi Bey’le önümüzdeki pazartesiye kadar mutlaka görüşmeliyim,” diyen bir kadından başka kimse aramadı o gün. Zeynep de o illet problemi çözmüş olmanın zevkiyle derslerine baktı, ödevlerini yaptı; eve gitmeden bütün işini bitirdi.

Eve geldiğinde herkes yemeğini yemişti ama o da yiyebilsin diye sofrada yadı hâlâ.

Yemeğini yerken Zeycan’la takıştılar gene. Çok lazımmuş gibi o da masaya gelmiş, Zeynep’in tam karşısına oturmuştu ama başını kaldırıp Zeynep’in

yüzüne bile bakmadan, başı önüne eğik, elindeki ceptelefonunu kurcalıyordu. Zeynep onun yine telefonda oyun oynadığını fark edince huysuzlaştı.

“Baba şuna baksana!” diye şikâyet etti Zeycan’ı.

“Ne yapıyor ki?” dedi babası.

“Karşıma geçmiş, oyun oynuyor.”

“Sana bir zararı var mı?”

“Yok ama...” diye başladığı sözü bitiremeden, Zeycan eline geçen kozu kullanmaya başlamıştı bile.

“İşte bu böyle babacığım. Her an benden yakınmak için fırsat kolluyor. Hep eleştiriyor beni.”

Sonra Zeynep’e döndü.

“İyi ki seninle aynı okula gitmiyoruz. Okulda da arkadaşlarıma rezil ederdin beni.”

Babası, “Tamam. Kesin gürültüyü,” demeseydi atışma devam edip gidebilirdi. Bir süre küstüler birbirlerine. Ama yemekten yarım saat sonra küslüklerini unutmuşlardı bile. Zeycan heyecanla sınıflarına yeni gelen çocuğun ukalalıklarından söz etmeye başladı. Zeynep de Serkan’ın kendisiyle nasıl dalga geçtiğini anlattı.

“Ama o problemi çözdüm,” dedi. “Yarın gözüne sokmazsam okulda... Hem de öğretmenin yanında...”

Zeycan’ın matematikle pek arası yoktu. Onun aklı başka bir şeye takılmıştı.

“Bu Serkan dediğin çocuk niye seninle uğraşıyor? Her gün başka bir numarasını anlatıyorsun. Bence o çocuğun sana ilgisi var.”

“Saçmalama!” diye lafı kardeşinin ağzına tıktı Zeynep. “Bana en küçük bir ilgisi olsa beni her fırsatta rezil etmek için bu kadar didinir mi?”

Zeycan görüşünü savunacaktı ama Rahmi Bey’in sesi, konuşmalarının önüne geçti; düşüncelerini bile bastırdı:

“Yat borusu çaldı gençler. Saati unuttunuz. Haydi bakalım yatma zamanı!”

Kızların ikisinin birden mahzunlaştığını görünce gönüllerini almadan yapamadı:

“Sohbetin geri kalanını odanızda sürdürürsünüz,” dedi. “Çok değil ama,” diye ekleyip gözdağı vermeyi de ihmal etmedi. “Yarım saat sonra geliyorum kontrole. Ona göre!”

Sohbet kesintiye uğradıktan sonra odada sürdürülemedi artık. İki kız da yataklarına çekildi. Zeycan kitap okumadan uyumazdı. Her gece yaptığı gibi kitabını eline aldı.

Az sonra okuduğu kitaptan hoşuna giden bir cümleyi kardeşiyle paylaşmak için:

“Zeynep...” diye seslendiğinde bir de baktı ki Zeynep çoktan derin uykulara dalmış.

* * *

Rüyasında sınıftaydı Zeynep. Öğretmeni gitmiş, onun yerine Alp'in babası gelmişti.

Gelir gelmez, "Ben ünlü sihirbaz Tandrake," diye kendini takdim etmiş, ardından da sınıfı sınava çekmeye başlamıştı.

İlk soruyu bütün sınıfa sordu:

"Elinizde üç litrelik ve beş litrelik iki şişe var. Bunları kullanarak bana dört litre su hazırlayabilecek olan var mı aranızda?"

Her kafadan bir ses çıktı ama Tandrake hiçbirini beğenmedi. Arada Zeynep'le göz göze geliyor, "Senin için zeki diyorlardı. Hani ya, nerede zekân?" der gibi bakıyordu.

Zeynep de bütün sınıf gibi sorunun yanıtını bulmaya çalışıyor; kafasını çatlatırcasına düşünüyordu ama aklına hiçbir çözüm yolu gelmiyordu.

Kimse bir sonuca ulaşamamışken Serkan parmak kaldırdı.

"Üç litrelik şişeye su doldurup beş litreliğe boşaltırız. Ardından aynı işlemi bir kez daha yaparız. Böylece üç litrelik şişede bir litre su kalmış olur. Beş litrelik suyu boşaltırız. Ardından üç litrelik şişede kalan bir litre suyu beş litreliğe boşaltırız. Üç litrelik şişeyi tekrar doldurup beş litreliğe ekleriz."

Bunu düşünememişti Zeynep. Sihirbaz Tandrake, Serkan'a "Aferin," derken Zeynep'e de anlamlı bir

bakış atmayı ihmal etmedi. Başını önüne eğdi Zeynep. Beyni durmuştu sanki. Hiçbir şey düşünemiyordu.

Sihirbaz doğrudan ona döndü.

“Sen söyle bakalım,” dedi. “Baban sana üç hap verip bunları yarımşar saat arayla içmeni istese hepsini bitirmen ne kadar sürer?”

Zeynep bocaladı. Kafası çalışmayı bırakıp dinlenmeye çekilmişti sanki.

“Bir saat,” diye bir ses duyduğunda baktı. Yine Serkan’dı. “Birinci hapi içtikten yarım saat sonra ikinciyi, bir yarım saat sonra da üçüncüyü içerse Zeynep arkadaşımız bir saat içinde üç hapi da yutmuş olur.”

Zeynep’e hapi yutturmanın sevinciyle bir yan bakış atıp bir de selam çaktı. Zeynep görmezden geldi Serkan’ı; çünkü o sırada sihirbaz yine Zeynep’e dönmüştü. Bütün soruları Serkan bildiğine göre niye Serkan’a sormuyordu sanki?

“Bir çiftçinin on yedi koyunu vardı,” dedi. “Sürüde salgın bir hastalık çıktı; dokuzu ağır hastalandı, ötekiler öldü. Çiftçinin kaç koyunu var?”

Zeynep “On yediden dokuz çıkarsa...” diye hesaplamaya çalışırken Serkan’ın bulunduğu taraftan, televizyondaki yarışmacıları taklit eden alaycı bir ses duyuldu:

“Cevap veriyorum. Dokuz koyunu var.”

Biraz beklledi. Sonra sindire sindire açıklamasını yaptı:

“Ötekiler öldüğüne göre çiftçinin hastalanan koyunları kaldı sadece. Onlar da dokuz taneydi anımsarsanız.”

Sihirbaz hırslanmış ve hızlanmıştı. Serkan'ın bütün soruları bilmesine mi, Zeynep'in hiçbir soruyu bilememesine mi kızdığı belli değildi ama sinirli hareketler yapıyor, hızlı adımlarla sınıfta turlar atıyordu. Zeynep'in tam karşısında durdu. Burnunun üstünü kaşıdı, sakalını karıştırdı; küçümseyici bir bakışla, “Senden bir şey çıkacağı yok zaten,” der gibi baktı Zeynep'e, Serkan'a döndü.

“Şurada üç elma vardı, ikisini aldım. Kaç elmam var?” dedi.

Zeynep “Bir” demeye hazırlanırken Serkan son derece güvenli bir sesle, hiç duraksamadan, “İki elma almışsanız aldığınız o iki elmanız var işte!” dedi.

Zeynep, “İyi ki atılıp da ‘Bir’ demedim. Rezil olacaktım,” diye kendi kendine söylenirken sihirbaz yeni bir soruya geçmişti bile.

“Şimdi de bu soruma cevap ver,” dedi Serkan'a. Artık yalnızca onunla yarışıyordu.

“Kimi aylar 30, kimileri 31 çeker; kaç ayda 28 gün vardır?”

“Şubat” demeyi bir an düşündüyse de frenledi kendisini Zeynep.

Büyük bir soğukkanlılıkla, “Hepsinde,” dedi Serkan. “Hangi ayın 28 gün çektiğini sormadınız. Hangi aylarda 28 gün vardır, diye sordunuz. Bütün aylarda 28 gün vardır.”

“Şubat” deme gafletinde bulunmadığı için şükretti Zeynep. Rezil olmaktan yine son anda kurtulmuştu.

Sihirbaz Tandrake durmak bilmiyordu. Zeynep’i tümüyle devre dışı bırakmıştı artık ama sorduğu bütün soruları bildikçe Serkan’a da sinirlendiği görülüyordu. Garip adamdı. Bilene de kızılıyordu, bilemeye de. Doğrudan Serkan’a sordu yine. Zeynep’e bakmadı bile.

“Gece saat sekizde yatıyorum ve yatarken guguklu saatimi sabahın dokuzuna kuruyorum. Kaç saat uyurum?”

Zeynep, “Akşam sekizden sabah sekize 12, üstüne bir saat daha...” diye düşünürken Serkan’ın alaycı sesi duyuldu:

“Guguklu saatler gece-gündüz ayrımı yapmaz efendim,” dedi. “Sadece bir saat uyursunuz. Ama zaten guguklu saatleri uyandırma servisi olarak kullanmak da pek mümkün değildir. Böyle bir becerileri yoktur çünkü. Siz iyisi mi bir çalar saat edinin.”

Serkan'ın açık açık alay ettiği sihirbazın sinirden ve öfkeden sakalı titremeye başlamıştı. Sınıfa döndü.

“Bu soruyu bütün sınıfa soruyorum,” dedi.

Zeynep içinden, “*Tanrım, ne olur ben bileyim!*” diye dualar etmeye başladı.

“Sadece bir tek kibritiniz var,” dedi sihirbaz. “İçinde bir gaz lambası, bir gaz sobası, bir de mum bulunan karanlık ve soğuk bir odaya girdiniz. Önce hangisini yakarsınız?”

Herkes düşünürken Serkan'ın, “Cevap veriyorum,” diyen sesi duyuldu.

“Hayır!” diye bir ııııık attı Tandrake. “Hayır. Sen dur. Bu soru sana değıl. Bütün sınıfa. Senden başka kafası çalışan bir tek kişı bile yok mu bu sınıfta?”

Hani büyüklerin “Yer yarılsa içine girsem,” dediğı bir durum vardır ya, sınıfın en çalışkanı olduğuna güvenen Zeynep tam olarak o durumdaydı. Bu kadar mı aptaldı? Hiçbir soruyu bilemeyecek kadar geri zekâlı mıydı?

“Tanrım ne kadar kafasızım ben!” diye bağıra bağıra ağlamak geliyordu içinden.

Sınıfı bir baştan öbür başa taradı gözleriyle sihirbaz. Kimsenin sesi soluğı çıkmıyordu. Bu soruyu yanıtlayacak Serkan'dan başka hiç kimsenin olmadığı apaçık ortadaydı. Tandrake de bunu gördüğü için zorunlu olarak Serkan'a döndü yine.

“Söyle!” dedi.

“Önce kibriti yakmamız gerekir efendim,” dedi Serkan özentili bir kibarlıkla. “Sonra sırasıyla ötekilerin hepsini yakabiliriz.”

Kendisini yerin dibine geçmiş hissederken Serkan’a hayranlık duymaya başlamıştı Zeynep. Serkan bu kadar zeki biri miydi? Zekâsını şimdiye kadar niye hiç belli etmemişti?

“Son bir soru,” dedi sihirbaz. “Bunu da bilemezseniz, şu çocuk hariç” –eliyle Serkan’ı gösteriyordu– “hepinizi cezalandıracağım.”

Sınıftan ses çıkmıyordu. Bir sinek uça sesi duyulabilirdi.

“Hazır mısınız?” dedi sihirbaz. Herkes mahcup, üzgün beklemeye başladı.

“İstanbul’dan hareket eden 48 yolculu bir otobüs kullanıyorsunuz. İzmit’te 7 yolcu bindi, 5 yolcu indi. Bolu yakınlarındaki mola yerinde 8 yolcu arabada kaldı, ötekiler indi. 6 yolcu tuvalete gidip geldi ve 4 yeni yolcu bindi. 20 saat sonra Trabzon’a vardığınızda şoförün adı neydi?”

İnen-binen insanlarla ilgili sayıları akıllarında tutmaya çalışanlar soruyu duyunca şaşkınlıkla birbirlerinin yüzüne baktılar.

Bir tek kişinin sesi duyuldu yine.

“Serkan.”

“Efendim?” dedi sihirbaz.

“Arabayı biz kullanıyorduk. Öyle demiştiniz. Şoför bensem benim adım Serkan.”

Yine Serkan... Yine Serkan...

“Bir şans daha veriyorum size,” dedi sihirbaz. “Bu sefer gerçekten son soru... Son şans... Hazır mısınız?”

“Hazırız,” dedi çocuklar.

“Öyle bir kelime söyleyin ki içinden bir harf çıkınca bir şehir, iki harf çıkınca bir hayvan, üç harf çıkınca en kıymetli varlığınız kalsın.”

“Nasıl olsa bilemeyeceğim,” diye düşünme zahmetine bile girmemek niyetindeydi Zeynep ama garip bir şey oldu. Kulağına biri, “Badana” diye fısıldadı. O da yüksek sesle yineledi fısıldananı:

“Badana.”

Sihirbaz alkışlamaya başladı.

“Nihayet!”

Alkış falan Zeynep’in umurunda değildi. Fısıldayanı merak ediyordu o. Kimdi? Kim onu son anda rezil olmaktan kurtarmıştı?

Döndü. Hemen omuz başında annesi vardı.

“Anne...” dedi.

“Doğru,” dedi sihirbaz. “En kıymetli varlığımız anamız.”

Kerem

“Maşallah,” dedi yabancı kadın. “Ne kadar da büyümüş! Son gördüğümde şu kadarcık bir şeydi.”

Kerem kadının eliyle gösterdiği yere baktı ama bir şey göremeyince, “Ne kadarcık?” diye sordu.

Tam o sırada annesi, “Büyüdü teyzesi, büyüdü. Okula bile gidiyor,” dediği için, “teyzesi” duymadı Kerem’in sorusunu.

Bir “Maşallah” daha çekti şişman teyze. “Ah Şükriye Hanımcığım, ah! Ne zorluklar çektin ama bak delikanlı olmuş oğlun.”

“Yok, daha delikanlı olmadım,” dedi Kerem. “Benden çok daha delikanlılar var okulda. Ben en küçüklerindim.”

Maşallahçı teyze eğildi, çenesini okşadı Kerem’in.

“Bak sen şuna! Çok da akıllı... Sen de büyüksün oğlum; sen de delikanlı olursun.”

Kerem’in okul çantası elinde, kapıda dikilip kaldığını gören annesi, “Girsene oğlum içeri... Gel, üstünü değiştirelim,” deyip elinden tuttu Kerem’i, odasına götürdü.

Yanından geçerken orta yaşı kadına da, “Prova bitmişti zaten, siz de elbiseyi çıkarabilirsiniz,” dedi. “Yalnız toplu iğnelere dikkat edin. Bir yerinize batmasın.”

Çantasını aldı elinden Kerem’in. Önlüğünü çıkarırken, “Anlat bakalım,” dedi. “Nasıl geçti okul?”

“Alp’in babası var ya,” dedi Kerem. “Sihirbazmış.”

“Sihirbaz mıymış?” deyip bir kahkaha attı Şükriye Hanım. “Nereden çıktı bu?”

“Alp söyledi. Gerçekten... Sihirbazmış.”

“Hay Allah! İyi ya, sihirbaz olsun, ne yapalım?”

“Sihirbazlar bir insanı at haline getirebilir mi?”

“Getirebilir herhalde. Bilmem ki...”

Bu arada okul giysilerini çıkardı oğlunun üzerinden, eşofmanlarını giydirdi.

“Hadi şimdi ellerini yıka, gel. O sevdiğin kekten yaptım. Biz de Nazife Hanım’la çay içeceğiz şimdi.”

“Yaşasın!” diye ellerini ırttı Kerem. “Yaşasın!”

“Hadi oyalanma,” dedi annesi. “Yıka ellerini, güzel yıka ama. Sana öğrettiğim gibi. Parmak aralarını ovala.”

“Biliyorum. Biliyorum,” dedi Kerem. “Kelepçe gibi yapacağım ellerimi, biliyorum.”

Nazife Hanım giyinmiş, kanepede oturuyordu.

“Kına gecesine yetişir, değil mi Şükriye Hanımcığım? Bir sorun olmaz yani?”

“Olmaz. Olmaz. Yetiştiririz. Daha bir hafta var.”

“Kalkayım ben de artık,” deyip doğrulmaya çalıştı oturduğu kanepeden.

Şükriye atıldı.

“Olur mu hiç? Çay koydum. Birlikte içeriz. Akşam çayı.”

“İyi madem,” deyip daha tam doğrulamadığı kanepeye gerisingeri bıraktı bedenini.

Az sonra çaylar ve pasta tabaklarında dumanı tüten keklerle geldi Şükriye Hanım. Önce oğlunu, sandalyesiyle birlikte yaklaştırdı masaya. Sonra konunun önüne küçük bir sehpa çekip çayını ve kekini koydu üzerine.

“Kek almayayım ben,” dedi kadın.

“Şimdi çıkardım fırından. Mis gibi. Cevizli kek. Sevmez misiniz?”

“Severim de... Baksana halime... Kiloları alıp duruyoruz. Hazırgiyimde hiçbir şey bulamıyorum üstüme göre.”

“Bizim de para kazanmamız lazım. Değil mi ama? Hep hazırgiyimciler kazanırsa biz neyle geçineceğiz?”

“Haklısın Şükriyeciğim. Haklısın da bu meret kilolar alındı mı verilemiyor kolay kolay.”

Kerem ise, “Imm, cevizli kek, bayılırım!” deyip çoktan yumulmuştu keke.

Kadın da daha fazla nazlanmadı. Önce kibar kibar çatalın ucuyla başladı, sonra parmaklarıyla girişti; kekin kırıntısını bile bırakmadı tabakta.

Bir ara, sohbet ortamı yaratmak için, "Seneler geçti, değil mi Şükriyecğim? Ne kadar oldu?" diye kocasının ölümüyle ilgili bir şeyler sormaya kalktı ama Şükriye Hanım kaş göz işaretleriyle onu susturmayı başardı. Kerem'in yanında babasından, babasının ölümünden söz edilmesini istemiyordu.

Salih tersanede kazaya kurban gittiğinde daha dört aylık bir bebektir Kerem. O günü hiç unutamıyordu Şükriye. "Kocan kaza geçirdi," diye haber verdiklerinde Kerem'i kime bırakacağını, hastaneye nasıl gideceğini bilememişti. Kocasını yaralı olarak bulacağını sanıyordu ama ölüsüyle karşılaştı. Ne olduğunu sormadı bile. Ortadaki somut gerçek belliydi: Kocası yoktu artık. Kerem babasız büyüyecekti. Önemli olan buydu.

Kocasının başına ne geldiğini aylar sonra öğrenebildi. Çalıştığı tersanede bir gemideki can filikasının güvenilirlik testi yapılırken meydana gelmiş kaza. Ne kadar ağırlık taşıyabileceğini test etmek için filikaya kum torbaları konur, filika öylece denize indirilmiş. Ama bu kez kum torbası yerine işçileri koymuşlar. Salih'in de aralarında bulunduğu üç işçi bindirildikten sonra filika denize indirilirken halat

kopmuş. Geminin küpeştesine çarpınca denize ters olarak düşmüş filika. Denize düştükten sonra hacı-yatmaz gibi dönmesi gerekirmiş ama dönmemiş. Üç işçi de boğularak can vermiş. Olağanüstü bir durumda insanların canını kurtarmak için binmeleri gereken filika, kum torbası yerine insanla denenmeye kalkılınca böyle bir felakete yol açmış.

Bunları anlatmak için Kerem'in biraz daha büyümesini bekliyor Şükriye Hanım. Şimdilik Kerem'in baba özlemini, babasının cennette olduğunu, oğlunu oradan seyrettiğini söylemekle gidermeye çalışıyor. Göz göre göre gelen bu kazayı oğlundan gizlemek niyetinde değil aslında. Sadece büyümesini, her şeyi daha iyi anlayabileceği yaşa gelmesini bekliyor anlatmak için. Öğrensün ki attığı her adımda dikkatli olması gerektiğini daha derinden kavrasın.

Şirketin hatalı olduğunu kabul etmesi için aylarca uğraşması gerekmişti Şükriye Hanım'ın. Avukatlar tutulmuş, davalar görülmüş; en sonunda tazminat ödemeyi zorla kabul etmişti şirket. Bu elektrikli dikiş makinesini de o tazminatla alabildi zaten Şükriye. Başka bir şansı yoktu. İlkokul diplomasıyla nerede iş bulabilir, nerede çalışabilirdi? İyi ki elinden dikiş geliyormuş. Kimseye muhtaç olmadan çocuğunu ancak bu sayede büyütebiliyor.

Nazife Hanım gittikten sonra Kerem'i odasına yolladı annesi.

"Haydi bakalım," dedi. "Yemek zamanına kadar ödevlerini yapıp bitirebilirsen akşam benimle birlikte televizyon izlemene izin vereceğim."

Televizyon iznini koparınca koşa koşa odasına gitti Kerem ama televizyon izninin şartını yerine getiremedi. Çünkü ödevin başına oturduğunda üzerine bir ağırlık çöktü. Cevizli keki fazla kaçırmıştı anlaşılan. Daha defterini açıp ödevinin ne olduğuna bakarken gözleri kapanmaya başladı. O da fazla direnmedi zaten. Çalışma masasının hemen yanındaki yatağa devriliverdi.

Uyur uyumaz da rüyasına kim girdi dersiniz? Tabii ki Alp'in babası. Mavi bir atın üzerinde geldi.

Onu görür görmez, "A-aa! Mavi at olur mu?" diye bir çığlık attı Kerem.

"Rüyalarda olur," dedi sihirbaz. Sakalı bıyığı ağarmış, saçları seyrelmiş, yüzü kırışık dolu bir ihtiyardı. Demek Alp'in babası bu yorgun adamdı.

"Duydum ki sen de at olmak istiyormuşsun. Seni hemen at yapmamı ister misin?"

"Evet... Evet..." diye çığlıklar atmaya başladı Kerem. "Hemen olmak istiyorum. Beni at yap. Seninki gibi mavi bir at olmak istiyorum. Yapabilir misin?"

"Denerim," dedi Alp'in babası.

“Hadi öyleyse,” diye seslendi sihirbaza Kerem. Sabırsızdı. Hemen mavi bir ata dönüşmek istiyordu. Hemen...

“Tamam,” dedi sihirbaz. “Gözlerini kapat ve bekle.”

Kerem’in üzerini yeşil bir örtüyle örttü. Birtakım sihirli sözcükler söylediği duyuluyor ama ne dediği anlaşılmıyordu.

Kerem de gözlerini kapattı. Büyük bir heyecanla beklemeye başladı. Az sonra mavi bir ata dönüşeceğini düşündükçe kalbi o kadar şiddetli çarpıyordu ki kaburga kemiklerini zorluyordu.

Örtü hafifçe dalgalanmaya başladığında, “Şimdi gözlerini açabilirsin,” dedi sihirbaz.

Kerem gözlerini açar açmaz vücuduna baktı. At olmayacak kadar küçüktü; üstelik de yeşildi. At değildi. Bu kadar küçük bir at olmazdı. Neydi peki? Kocaman, yeşil bir kurbağa... Evet. İnanmak zor ama ata değil, yeşil bir kurbağaya dönüşmüştü.

Sihirbaz biraz mahcup, “Beceremedim,” dedi.

At olmak istiyordu Kerem. Hem de mavi bir at. Ne olacaktı şimdi? Kendisine baktı. O kadar da çirkin değildi sanki. Şimdilik kurbağa olmasının ne sakıncası vardı? Sihirbaz bir dahaki sefere at yapardı onu. “Böylesi de güzel,” diye düşündü. “Kurbağa olmak nasıl bir şeymiş, öğrenelim bakalım.”

Sihirbazın kendisini kötü hissettiğini görünce onu teselli etme gereğini duyup “Olsun,” dedi. Daha doğrusu “Olsun” demeye çalıştı ama ağzından “olv-rak sunvrak” diye bir ses çıktı.

Hımm, demek Türkçe değil, kurbağaca konuşabiliyordu. Peki. Mademki kurbağaydı kurbağa gibi yaşamak nasıl olurmuş öğrenmeliydi şimdi. Uzun arka bacakları üzerinde yaylandı ve... Evet, oluyordu işte. Zıplaya zıplaya ilerlemeye başladı. Bir ara arkasına dönüp baktı. Sihirbaz bir taşın üzerine oturmuş kara kara düşünüyordu. “Üzv-rak ülv-rak mevrak” diye seslendi sihirbaza. “Benvrak havrak yavrak tıvrak danvrak memvrak nuvrak numvrak.”

Zıplamak çok güzeldi doğrusu. Az sonra bir su birikintisinin yanında buldu kendisini. Ya su onu yanına doğru çekmişti ya da uzun arka ayakları onu kendiliğinden buraya getirmişti. Serin suya dalıp gönlünce yüzmek pek güzel olmaz mıydı? Bu hevesle suyun kıyısına kadar ilerledi. Tam suya girmek üzereyken aklına annesinin ona okuduğu bir masal geldi. Güzel bir genç kız tarafından öpülünce prens'e dönüşen bir kurbağanın masalıydı bu. Çevrede güzel bir genç kız varsa ve onu öperse Kerem de Kurbağa Prens'e dönüşür müydü acaba? Masalda oluyorsa rüyada da olurdu. Neden olmasın?

Kendisini öpecek güzeller güzeli prensesi aranma-

ya başladı. Az ilerisinde bir hışırtı vardı. Yoksa prenses orada mıydı? Otların arasından geliyordu hışırtı ve güzel prensesin değil, kocaman bir yılanın kendisine yaklaştığını haber veriyordu. Onu bütünüyle yutacak kadar iriydi yılan ve Kerem yılanın ağzının sulandığını bu uzaklıktan bile görebiliyordu. Kurbağa yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. Kıvrıla kıvrıla yaklaşıyordu yılan. Atılsa onu yutabilecek kadar yaklaştığında aklı başına geldi. At olmak isterken bir yılanın akşam yemeği mi olacaktı yoksa? Nasıl kaçacağını bilemedi. Atlaya zıplaya ilerledi. Soluğu tünediği taşın üzerinde hâlâ düşünen sihirbazın yanında aldı.

Daha yanına varmadan, “İmvrak datvrak!” diye bağırmaya başladı.

Sihirbaz silkinip dalgınlığından kurtulmaya çalıştı ama bu çirkin yarattığı tanıyamadı. Kurbağaya çevirdiği çocuk olduğunu neden sonra anımsadı ve alelacele cebini açtı. Kerem Kurbağa atladı cebin içine. Oh, kurtulmuştu! Kurbağa olmayı deneyeyim derken neredeyse yılanı yem olacaktı. Cep güzeldi, sıcaktı ama bir süre sonra Kerem’in mavi at olma hayali yeniden depreşti. Hep böyle kurbağa olarak mı kalacaktı yani? Sihirbazın cebi, yeni evi mi olacaktı? Kafasını uzattı cepten dışarı. Sihirbaz hâlâ kara kara düşünüyordu.

“Hayvrak divrak,” diye seslendi ona.

Sihirbazın kendisine boş gözlerle baktığını görünce zıpladı çıktı cebin içinden. Sihirbazın kucağına sıçradı ve elini ısırđı. Onu dalgınlığından kurtaracak başka bir şey gelmemiştđ aklına.

“Mavrak vivrak atvrak,” dedi.

“Ha!” dedi sihirbaz. “Haydi, tekrar deneyelim bakalım.”

Yanındaki örtüye davrandı. Bizim Kerem Kurbağanın üzerini özenle örttü gri örtüyle.

“Abra kadabra... Sandamadagabra... gabrapikadabra...” diye sihirli sözcükler söylemeye başladı. Gri örtünün altında garip çalkalanmalar olmaya başlayınca çekti aldı örtüyü.

Eyvah! Bu sefer de bir kuş çıktı örtünün altından.

“Ah çocuk,” dedi. “Bağışla beni. Beceriksiz bir sihirbazım ben. Yine başaramadım.”

Gitti, aynı taşın üzerine yeniden çöktü sihirbaz. Bugün gününde değildi anlaşılan. Gerçi şimdiye kadar kimseyi at haline getirmemiştđ ama isterse yapabileceğini sanırdı hep. Demek yanıliyormuş. Küçük bir çocuğı bile at yapamıyormuş.

Minik kafasını çevirip kendi vücuduna baktı Kerem. Gördüğüne inanamadı. Doğrulanma gereksinmesiyle sihirbaza sordu:

“Begen negeyigim şigimdigđ?”

“Kumrusun,” dedi sihirbaz. “Güvercinden daha

küçük, ötücü bir kuştur kumru. Tekeşlidir. O yüzden çok iyi anlaşılan çiftler kumrulara benzetilir.”

Bu açıklamalar hiç ilgilendirmedi Kerem’i. Çok iyi anlaşılan çiftlerden ona neydi? Ama bir dakika... Ötücü mü demişti sihirbaz? İstese ötebilir miydi yani? Peki ama nasıl ötülürdü?

Kerem Kumru hemen denedi ötmeyi.

“Gu-guk-guk... gu-guk-guk...”

Güzeldi. Çok hoşuna gitti. Hem konuşabiliyor hem de ötebiliyordu. Böyle bir şans bir daha ele geçmezdi. Ama önemli bir kuş özelliği daha yok muydu? Uçmak? Onu da başarabilir miydi acaba?

Ya at olma isteği? Mavi at olmaktan çoktan vazgeçmişti. Ama at olma isteğinden vazgeçemezdi. En büyük isteğiydi bu. Ne renk olursa olsun at olmak, bir saatliğine, yarım saatliğine bile olsa at olmak... O kadarı yeterdi ona.

Bir yandan da uçma fikrini aklından kovamıyordu. Kurbağa olarak yaşamayı denediği gibi, kuş olmayı da denese miydi acaba? Hem bir daha kuş olma, uçma fırsatı geçer miydi eline?

Uçmayı deneyecekti ama denemeden önce sihirbaza vaadini anımsatmakta yarar vardı.

“Magavigi agat!” dedi.

“Evet, biliyorum,” diye inledi sihirbaz. “Uğraşıyorum. Ama görüyorsun; yapamıyorum işte.”

“Segen düğüşüğün,” dedi sihirbaza.

O Kerem’i nasıl at yapacağını buluncaya kadar Kerem uçmanın zevkini yaşayabilirdi.

Yaşayabilir miydi? Uçma yeteneğine sahip olup olmadığını bilmiyordu. Ya beceremezse, ya düşerse, ya sağa sola çarpar paralarsa kendini...

Ne olursa olsun denemeye karar verdi.

“Düğüşüğün,” dedi yeniden sihirbaza. “İgiyigi düğüşüğün.”

Az ileride bir kaya vardı. Onun tepesine tırmanıp kendisini boşluğa bırakacaktı. Uçabildiğini görmek için düşmeyi göze almak gerekiyordu. Yürüdü. Çıktı kayanın üzerine. En uca kadar gitti. Oradan bıraktı kendini boşluğa. Ve... Taşlara çarpa çarpa aşağıya yuvarlandı.

Kanatlarının birinden ince bir kan sızıyordu. Ancak o kanı görünce kanatları aklına geldi Kumru Kerem’in. Kanatlarını açmadan uçmaya kalkmıştı. Serkan’ın dediği gibi salak mıydı yoksa? Yorulmuştu ama yeniden tırmandı aynı kayaya. Aynı uçta durdu. Kendisini boşluğa bırakmadan önce kanatlarını açmayı unutmadı bu kez. Olmuştu işte. Kanatlarını çırtıkça yükseliyordu. Ağaçları ilk kez yukarıdan görüyordu. Daha yükseldi. Aşağıda bir orman mı vardı? Açıklı koyulu yeşiller, sarılar, turuncular, kıзыllar... Rengârenk bir yeryüzü parçası bütün

gösterişiyle uzanıyordu kanatlarının altında. Şurada da bir akarsu vardı. Döne kıvrıla akıyordu renkli doğanın ortasında. Kanatlarını çırpmadan süzüldü aşağı doğru. Uçmak çok güzeldi. Tekrar havalandı. “Ya kaybolursam...” düşüncesi o zaman aklına düştü. Kuş olmak çok hoştu ama ömrünün bundan sonrasını kuş olarak yaşamak hiç de hoş olmazdı. Hem annesi ne olacaktı o zaman? Kime kek yapacak, kime iyi geceler dileyecek, kimi sevip kimi öpecekti?

Hemen geri döndü. Böyle tepeden bakarak sihirbazın bulunduğu yeri çok kolay bulacağını sanıyordu ama sandığı gibi olmadı. Her yerde taş vardı, her yerde ağaç, her yerde çimen, her yerde kaya...

Uçmanın bu derece yorucu olabileceğini hiç tahmin etmemişti doğrusu. İlk kez uçtuğu için mi bu kadar yorulmuştu acaba? Sihirbazı aramaya mola verip bir yere konmadan, biraz dinlenmeden uçmaya devam edemeyecekti. Alçaldı. Alçaldı. Gözüne kestirdiği bir ağacın dalına konuverdi. Dal bir-iki sallandı, durdu. Oh! Yorulmuştu gerçekten. Susamıştı da... Suyu nereden bulacaktı? İşte orada! Bir tulumba vardı. Altındaki yalak da su doluydu. Derin bir soluk alıp hemen yalağın başına uçtu Kerem Kumru. Ağzını dayayıp içmek gibi bir şansı yoktu. Kumrular nasıl içer diye düşünmesine gerek kalmadı. İçgüdüleri ona ne yapması gerektiğini söyledi. Gagasını

suya daldırıp içmeyi denedi. Oluyordu böyle. Ne çok susamıştı meğer.

Kana kana içemedi o suyu. Üçüncü yudumda ateş saçan bir çift gözün kendisine dikilmiş olduğunu yine içgüdüleri haber verdi ona. Tehlike vardı. Tehlike geliyorum diyordu. Tulumbanın arkasındaki ağacı siper almış iri bir kedi, sindiği kuytudan hareketlerini gözlüyordu. Vücudu yay gibi gerilmişti. Kuyruğunu iştahla iki yana sallıyordu. Bu, az sonra üstüne atlayacağını işaretiydi. Yapması gerekeni yaptı: Hemen havalandı. İyi ki kanatları vardı.

Bir süre alçaktan uçunca sihirbazı gördü. O kadar da uzağa gitmemiş meğer. Bıraktığı gibi buldu onu. Aynı taşın üstünde kara kara düşünüirken.

“Nege yapapığıyogorsugun?” diye sordu.

“Ne yapacağım? Arpacı kumrusu gibi düşünüyorum,” dedi. Bunu dediği kişinin bir süre önce kumru yaptığı Kerem olduğu aklına bile gelmemişti.

Eli olsa ellerine yapışacaktı sihirbazın, dudakları olsa sihirbazın beceriksiz ellerini öpecekti. Ama yalnızca kanatları ve gagası vardı. Ne yapacağını, nasıl yalvaracağını bilemedi Kerem.

“Bigir dagahaga degeneye. Lügütfegen.”

“Peki,” dedi sihirbaz. Bu kez kırmızı bir örtü aldı eline.

“Abra kadabra... agatha atagana...”

Bu sözcükleri defalarca yineledi ama kırmızı örtünün altından bu kez de kızıl bir keçi çıktı.

“Be-e-e-e-e,” dedi Kerem. “Olbe-e mabe-e dıbe-e.”

“Elimden bir şey gelmiyor,” dedi sihirbaz da. “Yapamıyorum. Görüyorsun işte. Uğraşıyorum ama olmuyor.”

Kerem de olmayacağını anlamıştı. İsteği gerçekleştirecekti demek! At olma hayaline ulaşamayacaktı. Ne kötü şansı vardı. Yaşlı, bunamış bir sihirbaza çatmıştı. Üzüntüden ne yapacağını bilemedi. Fırladı, dağlara doğru deliler gibi koşmaya başladı. Yalnız keçilerin çıkacağı sipsivri bir tepe vardı karşıda. Mademki keçiydi, oraya çıkabilirdi. O en tepeden aşağıya bakacaktı. Ovalara, sürülmüş tarlalara, ormanlara, ırmaklara... Az önce kuşken gördüğü manzarayı yeniden görmek istiyordu. Heyecanlandı. At olamıyorsa keçi olarak yapabileceği her şeyi yapabilirdi. Yapmalıydı.

Daha ilk tırmandığı tepede bocaladı ama. Ne de olsa gerçek bir keçi değildi. Sonradan olma bir keçinin tırmanamayacağı yüksekliklere çıkmaya çalışınca kendisini düpedüz tehlikeye atmıştı. Öyle bir yere gelmişti ki ne ileri ne geri gidebiliyordu. İki tarafında da dipsiz uçurumlar vardı ve toynaklarıyla kayalıklara tutunmakta zorluk çekiyordu. Dört bacağının da

bulunduğu sivri kaya parçasının üzerinde güçlkle durabiliyordu.

At olmak isterken keçi olarak mı ölüp gidecekti yoksa? Onu buradan hiç kimse kurtaramazdı. Ayağının altından kayan bir taş aşağıya yuvarlandı. Gözleriyle o taşı takip etti Kerem. Tanrım ne kadar derin bir uçurum vardı aşağıda! Sihirbazı görebilmek umuyla geriye dönmeye çalıştı. Bastığı taşın az altından kopan bir kaya büyük bir gürültüyle aşağı yuvarlandı. İki taraf da uçurumdu. Sihirbazdan başka onu kurtaracak kimse yoktu. Sihirbaz da bulunduğu yerden görünmüyordu. Kim bilir ne kadar uzakta kalmıştı.

Kımıldayamıyordu Kerem Keçi. Her kımıldayışında ayağının altından taşlar kopuyor, yuvarlanıyor, her kopan taş onu bir parça daha çaresiz bırakıyordu. Sağına soluna bakmaya bile korkuyordu. Her an dengesini kaybedebilirdi çünkü.

Sonunda aynı durumda beklemekten, kımıldayamamaktan o kadar yorgun düştü ki daha fazla direnemeyeceğini anladı. Kendisini boşluğa bırakıvermek kurtuluş gibi gelmeye başlamıştı. Tam düşündüğünü yapmak, kendisini boşluğa bırakmak üzereydi ki iki güçlü kolun kendisini sımsıkı kavradığını hissetti. Kucakladığı gibi almıştı onu sıkıştığı, sağa sola kıpırdayamadığı, uçurumun başındaki o sivri taşın üzerinden.

Kimdi?

Birden anladı Kerem. Yüzünü hiç görmemişti ama babasıydı. Mutlaka oydu. Başka kim olabilirdi? İşte rüyasında imdadına koşmuş, düştüğü tehlikeli durumdan kurtarmıştı onu. Başını çevirdi. Kendisini sımsıkı kucaklayan kolların sahibine baktı. Oydu işte! Annesinin odasında duran fotoğraftaki adamdı.

“Baba,” deyip çenesine, yanağının ulaşabildiği her yerine, dudağının kıyısına öpücükler kondurdu. “Baba...” dedi tekrar. “Babacığım...”

Yüksek sesle söylediğinin farkında değildi. Kerem’in sesine koşup gelen Şükriye Hanım oğlunun yüzündeki gülümsemeyi görünce durakladı. Güzel bir rüya görüyor olmalıydı. Bir süre seyretti onu. Uyandırmaya kıyamadı. Bu öpücüklerin de rüyaya katılacağını, rüyanın bir parçası olacağını bilmeden, oğlunun alınına, burnunun ucuna, yanaklarına öpücükler kondurdu.

Ozan

Ablası açtı kapıyı.

“Tam zamanında geldin canım,” dedi. “Hadi bana yardım et.”

“Annem yok mu?” dedi Ozan.

“Eksikleri almak için çarşıya indi.”

“Ne yapıyorsun sen?”

“Pasta yapıyorum. Bu gece istemeye gelecekler.”

“Pastayı mı isteyecekler? Başkalarının istediği pastayı niye biz yapıyoruz?”

“Pastayı değil oğlum, beni isteyecekler!”

“Pastayı vermezsek mi seni isteyecekler?”

“Ay Ozan, çok salaksın,” deyip mutfağa yöneldi Sema.

Ozan çantasını portmantonun önüne yere bırakıp salona yürüdü. Kanepeye attı kendini. Boylu boyunca uzandı.

Ablası, “Hadi, nerdesin Ozan?” diye seslenince gözlerini yumup uyuyor numarası yaptı ama az sonra Sema tepesine dikildi.

“Yemezler beyefendi,” dedi. “Kalk elini yüzünü yıka. Doğru mutfağa. Bana lazımsın bugün.”

“Ben kadın mıyım? Ne işim var mutfakta? Sen yap ne yapılacaksa...”

“Bak sen!” dedi Sema. “Ne yapılacaksa kadınlar mı yaparmış? Erkekler de yan gelir yatarmış, öyle mi? Yok öyle bir şey! Kadınlar ne yapıyorsa sen de hepsini öğreneceksin. Gerektiğinde de yapacaksın.”

Omuzlarını silkti Ozan.

“Annem yaptırmaz ki... Kıyamaz bana.”

“Şu işe bak sen! Ben kıyılanım sen kıyılamayan öyle mi? İkimiz de bu evin çocukları değil miyiz? Annemiz de aynı, babamız da. Ama sen ayrıcalıklı olduğunu düşünüyorsun. Neden? Erkek olduğun için mi? Ben aramızda başka bir fark göremiyorum.”

“Aman tamam tamam,” dedi Ozan. “Seninle konuşulmaz zaten.”

Odasına gidip üstünü değiştirdi. Ablasının söylediği gibi elini yüzünü yıkadı. Bunları yaparken olabildiğince ağırdan almaya çalıştı ama sonunda hepsi bitti ve Ozan mutfığa girdi.

“Hah,” dedi Sema. “Şimdi şu mikseri al. Bak o çanağın içine kırdığım yumurtaları görüyor musun? Çalıştır mikseri. İşte o çanağın içine tut.”

Kurtuluş olmadığını görünce teslim olmuştu Ozan. Aslında zor değil, hatta zevkli bir işti yaptığı. “İsteme”nin ne olduğunu konuştular bu arada. Görücü gelmesi ne demek, söz kesmek nedir, nişan ne

demek, kına gecesi nasıl olur; bunların hepsini öğrendi. Sonuçta bir adam gelecek, ablasını alıp gidecekti, öyle mi?

Doğrulatmak istercesine, "Sen evlenip gidecek misin yani?" sorusuna ablası olumlu yanıt verince, "O zaman senin odan bana kalır. Yaşasın!" diye bir çığlık attı.

"Aşkolsun!" dedi Sema. "Ablam gidecek diye üzüleceğine, odası bana kalır diye seviniyorsun, öyle mi? Vay bencil vay!"

Bunu derken unlu elleriyle Ozan'ın kafasına bir şaplak indirdi. Bir anda Ozan'ın yüzü gözü bembeyaz oldu.

Tam o sırada Zehra Hanım girdi mutfağa. Elindeki naylon torbaları yere bırakırken:

"Benim güzel oğlumu mutfağa mı soktun?" diye yalancıkdan sitem etti Sema'ya. "Bir de ihtiyarlatmışsın. Akça pakça bir ihtiyar olmuş sayende. Şuna bak-sana. Her tarafı bembeyaz..."

"Aman kimse incitmesin kıymetli oğlunu," dedi annesinin sitemine karşılık verirken Sema. "Böyle yaptığınız için bu kadar beceriksiz erkekler yetiştiriyorsunuz işte. Zaten deminden beri o da 'Annem kıyamaz bana' deyip duruyor."

"Kıyamam tabii. Bir tanecik oğluma hiç kıyabilir miyim?"

“Sanki kızın iki tane, değil mi?” dedi Sema.

“Aman, kızım da bir tanedir,” diye tatsızlaşmaya doğru giden konuşmayı tatlıya bağladı Zehra Hanım. Geldi kızının da oğlunun da yanaklarına birer öpücük kondurdu.

Gecenin sonraki kısmı daha da hareketli geçti. Evde o kadar telaş vardı ki kimse Ozan’a, “Odana git” ya da “Dersini çalış” uyarısı yapmadı.

Akşam yemeğini acele ederek yediler. Daha sofraya toplanacak, bulaşıklar kaldırılacak, salon son kez gözden geçirilip konukları ağırlamaya hazır hale getirilecekti.

Konukların gelişini sessizce izledi Ozan. Özellikle damat adayını dikkatle gözledi. Ablasının odasının kendisine kalacağını düşünmekle bencillik etmişti gerçekten. Ablası gidince bu evin ne kadar neşesiz, renksiz kalacağını düşünmek bile canını sıkmaya yetti.

“Bu mu götürecek yani ablamı!” diye sessiz bir öfkeyle bakıyordu delikanlıya. İçinden ona bir kötülük yapmak geliyordu ama ne? Ne yaparsa onun ablasını alıp götürmekten vazgeçmesini sağlayabilirdi? Ona zarar verme, onu etkisiz hale getirme düşünceleri aklından geçerken kim bilir nasıl bakıyordu ki, “Gelsene,” deyip onu yanına çağırmak zorunda kaldı damat adayı.

“Kaç yaşındasın?”, “Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun?”, “Okulunu seviyor musun?”, “En sevdiğin ders hangisi?” gibi beylik sorularla sohbet kurma çabasına pek sıcak yaklaşmadı Ozan. Bütün sorulara olabilecek en kısa yanıtları verdi. Neredeyse düşmanca duygular besliyordu bu yabancı adama. Onunla dostluk kurmak niyetinde değildi.

Damat adayının kendisine yöneltilen bir soruyu yanıtlamak için başını öteki tarafa çevirmesini fırsat bilip uzaklaştı yanından. Bir daha da onun dikkatini çekecek kadar uzun süre bakmamaya dikkat etti.

“Gençler kendi aralarında konuşup anlaşmışlar,” diye bir laf edilinceye değin Ozan her şeyi yanlış anladığının farkına varmadı. Ablasının bu adamı tanımadığını, onunla ilk kez karşılaştığını sanmıştı. Bu söz birden aklını başına getirdi. Ablasının sevgilisiydi bu adam. Gençler konuşup anlaşmışlarsa ablası da onunla evlenmek istiyor demekti. Bir zorlama yoktu yani. Deminden beri gizli bir öfkeyle baktığı adam, ablasını zorla alıp gidecek değildi. Tam tersine ailelerine girecek, bu eve her zaman gelip gidecek; aileden biri olacaktı. Düşüncesini biraz daha ilerletince bu yabancıya “enişte” diyeceği, eniştesinin doğacak yeğenlerinin babası olacağı da kafasına dank etti.

Adama duyduğu öfkeyi kendisine karşı duymaya başladı. Anlayıp dinlemeden elin adamına

kızmaya, ona ne kötülük yapabilirim diye sersemce şeyler kurmaya ne hakkı vardı? Daha iyi sorup öğrenmeliydi her şeyi. Ablasına da kızdı. Niye bütün gerçekleri anlatmamıştı ona? Niye “Benim bir sevgilim var. Biz evlenmeyi düşünüyoruz,” dememiş de “Beni istemeye gelecekler,” diye, kendisini satılık pasta düzeyine indiren sözler etmişti?

Kimsenin ona yatma saatini hatırlatmasını beklemeden, kimseye yatmaya gittiğini söylemeden ayrıldı konukların yanından. Odasında olmaya, yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacı vardı.

Ancak planladığı gibi olmadı. Günün yorgunluğunun üstüne mutfak işleri, onun üstüne de yaşadığı karmaşık duygular binince yorgun düşmüş olmalıydı ki yatar yatmaz uykuya daldı. Uykuya dalar dalmaz da rüyaya.

Bir ormandaydı. Çevresi büyüklü küçüklü ağaçlarla sarılmıştı. Tam karşısında kurumuş bir ağaç vardı. Görür görmez o ağacın Alp’in babası olduğunu anladı. Kurumuş ağaç yerinde durmuyor, hareket ediyordu çünkü. Dal şeklinde yüzlerce kolu vardı. Kollarını ileri geri, yukarı aşağı her tarafa oynatıyordu. Dev bir ahtapot gibiydi. Az sonra Ozan’ı kısı kıvrak kuşatacaktı sanki.

Ozan bulunduğu yerde donup kalmıştı. Ne saklanabiliyor ne kaçabiliyordu. Adım adım ona

yaklaşıyordu ağaç adam. O kollardan biri az ilerideki başka bir ağaca uzandı. Brokolinin bir dalını koparır gibi yerinden söküp aldı o minik ağacı. Ozan'a doğru döndü. Gök gürültüsü gibi bir sesle, "Bu ne ağacı?" diye sordu.

Ozan korkudan titriyor; başını kaldırıp sihirbazın uzattığı ağaca bakamıyordu.

"Ne ağacı?" diye tekrar gürledi sihirbaz.

"Bilmiyorum," dedi Ozan duyulur duyulmaz bir sesle.

"Nasıl bilmezsin?" diye gürledi ağaç adam.

Başka bir ağaca yöneldi. Onu da topraktan kökleriyle birlikte söküp çıkardı. Ozan'a doğru uzattı. Ozan ürkekçe döndü. Ağacın iğne yaprakları burnuna değecekti neredeyse. Sihirbazın sormasına fırsat vermeden, "Çam," dedi fısıldar gibi bir sesle.

"Tam doğru değil," dedi sihirbaz. "Kızılçam demen gerekirdi ama kabul ediyorum."

Döndü. Başka bir ağaca yöneldi. Tam onu da topraktan söküp alacaktı ki Ozan dayanamayıp, "Ama sen doğaya zarar veriyorsun. Ağaçları sökemezsin," diye bağırdı.

Bunu nasıl söyleyebildiğine kendisi de şaşırdı ama söylemişti işte. Şimdi kim bilir ne yapacaktı ağaç adam? Onu nasıl cezalandıracaktı?

Gerçekten de ağaca uzattığı kolunu geri çekti dev

adam; Ozan'a döndü ve ağır ağır ona doğru ilerlemeye başladı. Tam Ozan'ın önüne geldiğinde durdu. Dal kollarından birini kaldırdı. Ozan kolun kendisine doğru uzanacağını sanıp bulunduğu yere çöktü-verdi. Ağaçları söktüğü gibi bir güçle Ozan'a uzansa onu, boşluğa üflenmiş bir toz zerresi gibi savururdu herhalde. Ama ona doğru değil, göğe doğru uzandı dal. Uzandıkça uzadı, uzadıkça uzandı; sonunda göğe değdi. Göğe değdiği anda gökyüzünde şimşekler çakmaya, gök, kulakları yırtan seslerle gümbürdemeye başladı. Zifiri karanlık olan ortalık, şimşek çaktığında, flaş patlamış gibi aydınlanıyor; sonra yine karanlığa gömülüyordu. Ortalık aydınlandığında ağaçların hemen arkasındaki denizi fark etti Ozan. Dik inen bir yamacın altında uçsuz bucaksız bir deniz uzanıyordu. O anlarda ağaç adam da çok net görünüyordu. Ozan şimdiye kadar başını kaldırıp bakamamıştı ona. Yalnız kollarını görmüş, sesini duymuştu. Oysa bir gövde ve gök gürültüsü gibi bir sestten ibaret değildi ağaç adam. Yüzü vardı, saçları, gözleri... Uzun saçları rüzgârda savruluyor; gözlelerinden kıvılcımlar saçıyordu.

Gökyüzündeki bütün olayları idare eden bir orkestra şefi gibiydi. Dal kollarından birini denize doğru uzatıyor; dalın ucundan bir yıldırım denizin coşkun dalgalarını aydınlatarak uzaklarda bir yere

düşüyordu. Dallarından birini gökyüzüne uzattığında bir şimşek, dalın ucunda parlıyor, dev bir havai fişek gibi patlayıp gökyüzünü ışığa boğuyordu.

Ozan sindiği yerden olup biteni izlerken korkudan titriyordu. Ağaç adamın gitgide yaklaştığını hissediyor ama başını kaldırıp ona bakamıyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bağırarak istiyordu ama ağzını açtığında sadece bir hırıltı çıkarabiliyordu. Kaçmak istiyordu ama bacaklarında değil koşacak, bir adım atacak dermanı bulamıyordu. Az sonra başına gelebilecekleri hayal edecek gücü bile kalmamıştı. Sihirbaz onu bir kolundan yakalayıp eski bir kilim gibi başının üzerinde çevirdikten sonra ormanın bir köşesine fırlatabilirdi. Bir dalını vücuduna yılan gibi dolayıp boğarak öldürebilirdi. Gökyüzünden çaldığı yıldırımını Ozan'a yönlendirip onu alevler içinde kıvrandırabilir ya da küle çevirebilirdi. Saçlarından yakalayıp denizin en derin yerine fırlatabilirdi.

Olduğu yere pelte gibi yayılmak üzereyken karanlığın içinden güçlü bir el uzandı. Ozan'ı çekti, o korku bataklığından kurtardı. Kimindi o güçlü el? Nasıl da tam zamanında yetişmişti? Dönüp elin sahibine baktı Ozan. Damat adayının gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Bir ilkbahar gecesindeki dolunay gibiydi delikanlının yüzü.

“Ozan’dı, değil mi?” dedi. “Gel. Çok mu korktun?”

O anda her şey bitti. Ağaç adam gerçek bir ağaca dönüştü. Gökyüzüne uzattığı dallarından birinin ucunda parlayan şimşek o dalı yakarak gövdeye yayıldı. Koca ağaç, ocağa atılmış bir odun gibi, alevler çıkararak yanmaya başladı. O yanarken gök gürültüsü hafifledi, hafifledi, bir çocuğun çaldığı ıslığa dönüştü. Şimşekler, yıldırımlar küçüle küçüle kibrit çöpünün alevi kadar kaldı. Demin şimşekler, yıldırımlar yağdıran ağaçtan geriye kala kala bir avuç kül kaldı.

Ozan, “Özür dilerim,” dedi müstakbel eniştesine. “Özür dilerim, sana kötü davrandım.”

“Hayır. Kötü bir şey yapmadın,” dedi genç adam.

“Yaptım. Hakkında kötü düşündüm,” deyip gülümsedi.

Rüyasız, derin bir uykuya dalmadan önce, duyulur duyulmaz bir sesle, “Ailemize hoş geldin,” dedi.

Demir

Ninesi Demir'i kapıda karşıladı.

"Ayakkabılarını çıkarmadan hele bir koşu markete gidiver," dedi. "Evde hiç pirinç kalmamış. Ben her şeyle baş edemem. Hangi birine yetişeceğim? Hadi oğlum, bir koşu gidip babana söyle. İyisinden versin. Pilavlık de, unutma."

"Aman nine yaaa!" diye mızıklandı Demir. "Daha yeni geliyorum. Yorgunum hem. Azıcık dinlendikten sonra gitsem?"

"Olmaz. Bak, saat kaç... Akşama ne kaldı? Yetişmez sonra..."

"Babama söylesene dönünce..."

"Babanın dönmesini bekleyemem. Bilmez bilmez konuşma! Kaçta geliyor baban?"

"Hep ben... Hep ben... Tamam giderim ama yarım saat sonra... Ödevlerimi yapayım, öyle..."

"Pazarlık etme benimle... Ödevlermiş! Sanki her gün gelir gelmez ödevlerinin başına oturuyorsun! Hadi, oyalanma! Koca adam oldun. Sen de tut bir işin ucundan."

"Aman be... Hiç rahat yok bu evde."

“Be deme. Aman da deme. Hadi.”

İtiraz hakkı kalmadığını anlayınca Demir ayakbılarının çıkardığı tekini giydi tekrar.

“Bir şişe de sirke al. Babana söyle, cam şişelisinden versin. Ha... Bir de yoğurt. Unutma!”

“Ooo!” dedi Demir. “Teker teker söylüyorsun. Biraz daha oyalanırsam kim bilir neler çıkacak. Tamam, gidiyorum ben.”

“Başka bir yere uğramak yok ha... Bak söylerim annene sonra.”

“Nereye uğrayacağım?” diye huysuzlandı Demir.

“Ben biliyorum senin aklının nerede olduğunu ama sakın! İnternet kafe falan... Sakın gitme oralara. Annene söz verdin, unutma.”

“Onlar da internet alsınlar eve.”

Anneannesinin, “Geç kalma”sına yanıt vermeden çekti kapıyı.

“Koca adam olmuşum! İşinize geldiğinde, ‘Karışma her lafa. Sen küçüksün,’ diyorsunuz ama... Sıra markete gitmeye gelince birden büyük oluyoruz.”

Sokağa çıktığında hâlâ söylenmeye devam ettiğinin farkında değildi.

“Kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye bir ses duyunca döndü. Alp’ti.

“Sen nereye?” dedi.

“Babama gidiyorum,” dedi Alp.

Demir'in aklına hemen Alp'le birlikte gidip babasının gerçekten sihirbaz olup olmadığını öğrenmek geldi ama anında ninesinin uyarısını anımsadı. "Geç kalma," diye bağırmıştı arkasından son olarak.

"Ben de markete," dedi Demir.

"Sen de babana gidiyorsun yani..."

"Eh işte, öyle sayılır. Eve bir şeyler lazımmış da..."

Son sözü söylerken baba gibi hissetti kendini, gururlandı.

Çıkamaz sokağın başına kadar birlikte yürüdüler. Sokak başında ayrıldılar. Zıt yönlere gidiyorlardı.

"Yarın görüşürüz," deyip uzaklaştıktan sonra aklına geldi Demir'in.

"Tüh," dedi. "Hazır yalnız yakalamışken keşke sorsaydım babası gerçekten sihirbaz mıymış diye."

Marketin yan sokaktaki kapısının önünde duran kamyonun arkasından dolandı. Babasının her zaman bulunduğu yerdi burası. Bakındı. Hemen görmedi babasını. Az sonra yanında iki adamla birlikte depo olarak kullanılan hangardan çıktığını görünce hemen yanına koştu ama o daha bir şey söylemeden, "Ayak altında dolaşma," dedi babası. "Şu kenarda bekle. Az sonra işimiz biter."

"Ama ninem dedi ki..." diye başladığı cümleyi bitiremedi Demir. Babası öyle sert baktı ki susmak zorunda kaldı.

Öteki iki kişiyle birlikte kamyonun sebze kasalarını indiriyorlardı. Üçünün de teri gömleklerinin üstüne taşmıştı.

Geri geri gitti. Babasının gösterdiği köşeye çekildi Demir. Babasının sık sık, “Benim gibi olmak istemiyorsan oku,” demesi bundandı. Ne kadar zor bir hayatı olduğunu görüyordu işte. Bu yüzden eve ölü gibi yorgun geliyordu. İnternet diye tutturduğuna utandı biraz. Bilgisayarı da aylarca isteyip durmuştu. Sesini, okuldan tablet verdiklerinde bir süreliğine kesmişti ama zaten babası da o günlerde eve bilgisayar almak için parayı denkleştirmeye uğraşıyormuş. Birkaç gün sonra geldi babasının aldığı büyük bilgisayar. Şimdi tek eksik internetti. Bu devirde internet bağlantısı olmayan bilgisayar ne işe yarardı ki?

İnternet bağlantısı kurulduğunda Büşra hiç ayrılmazdı artık yanından. Şimdi bile bilgisayarı her açtığında Büşra yanında bitiveriyordu. Büyükler de bir garip... Büşra’yı alıp ağabeyini rahat bırakacaklarına bilgisayar oyuncakmış gibi, “Hadi kardeşin de oynasın biraz,” diyorlardı. İnternet bağlandığında da öyle olacaktı. “Sen büyüksün. Sen ağabeysin. İdare et kardeşini,” denecekti yine. Keşke olmasaydı. O mu istemişti sanki ağabey olmayı... Keşke Serkan gibi olsaydı. O ne güzel, tek çocuktuk; her şeye tek başına sahipti.

Dün akşamdan beri Büşra'nın yüzünü bile görmediği halde içinden ona kızıp dururken babası alacaklarını hazır etmişti bile.

“Taşıyamazsın diye orta boy bir yoğurt koydum. Bu gecelik yeter. Büyüğünü ben gelirken getiririm,” deyip ninenin isteklerini bir torbaya koyup eline verdi ve eve gönderdi onu.

Eve gelir gelmez bilgisayarın başına geçti Demir. Her zamanki gibi Büşra da koşa koşa yanına geldi. Henüz konuşamıyordu. “Baba” bile diyemiyordu daha. Bildiği sözcüklerden biri “anne”, öteki de “abi”ydi.

“Abi... Abi...” deyip Demir'in kucağına tırmanmaya çalışıyordu.

“Nine yaa... Alsana şunu başımdan,” diye mutfığa seslendi Demir.

Annesi hafta içi her gün bir öğretmen hanımın çocuğuna bakmaya gidiyordu. “Neden hiç evde olmuyorsun?” diye sorduğunda öyle açıklamıştı Demir'e. O öğretmen hanımın çocuğuna bakacak kimsesi yokmuş. Bu yüzden o hanım okuldan dönünceye kadar Demir'in annesi bakıyormuş çocuğa.

Genellikle Demir'in eve gelmesinden bir-bir buçuk saat kadar sonra gelirdi annesi. Öğretmen hanımın eve gelmesini bekliyor, o gelince çıkıyormuş evden. Bugün gecikmişti ama. Demir'in markete gidip

babasını beklemesi, sonra eve dönmesi epey uzun sürdüğü halde annesi hâlâ eve gelmemişti.

“Annen gelene kadar oyalayıversen ne olur?” dedi ninesi Demir’in az önceki isteğine yanıt olarak.

Sağa sola bakındı Demir. Büşra’nın tek kolunu ko-pardığı plastik bebek hemen orada, divanın altındaki çamaşır selesinin önünde duruyordu.

Uzandı Demir, plastik bebeği aldı ve Büşra’ya fırlattı. Bebek yüzüne çarpınca ığılığı bastı çocuk.

“Demiiiiir!” diye seslendi ninesi içeriden. “Yapma. Ağlatma şu masumu. Günahtır.”

Bebeği elinde evirip çevirip onunla oynamaya dalınca gözyaşları kurudu. Gözyaşları kuruyunca da neden ağladığını unutuverdi Büşra. Yeniden ağabeyinin yanına sokuldu. Paçasından çekiştiriyor, kucağına tırmanmaya çalışıyordu.

Bu kez Demir eğilip ta kulağının içine, “Giiit!” diye bağırdı.

O kadar korktu ki çocuk az öncekinden daha yüksek sesle, ığılık ığılığa ağlamaya başladı.

İnterneti henüz yoktu ama bilgisayarda da bazılarını çok sevdiği, bazılarında rekor üstüne rekor kırdığı oyunları vardı. Kardeşinin gelip bu oyunları bozmasına izin veremezdi. Üstelik zamana karşı oynadığı için kaybettiği her saniye başarısızlık sayılırdı onun için.

Ninesinin, “Şu el kadar sabiyi ağlatmasan için rahat etmez değil mi? Ne geçti eline ağlattın da...” diye söylendiği duyuluyordu mutfaktan. Aldırmadı Demir. Büşra da ikide birde gelip rahatsız etmeseydi onu.

Babası çoğu zaman akşam yemeğine yetişemezdi. Demir yatıncaya kadar gelmediği geceler üst üste eklendiğinde Demir’in günlerce babasını görmediği olurdu.

Annesi geldikten az sonra sofraya oturdular. Öğretmen hanım okuldan dönünce ütü yaptırmış. O yüzden gecikmiş.

“Tam gelmeye hazırlanıyordum, bir sele dolusu ütülenecek çamaşır çıkardı,” diye anlattı yemekte.

“Çok gerekli olmayanları yarına bıraksam olur mu?” demiş de kurtulmuş. Kadın gönülsüzmüş ama insafa gelmiş nedense.

“Hadi öyle olsun bakalım,” deyip selenin yarısını boşaltmış. En gereklileri seçip ütületmiş. Bir gün önce bir gün sonra ne fark ederdi sanki?

Demir’in aklı yarım bırakmak zorunda kaldığı oyundaydı.

“Yoksa hâlâ ütü yapıyor olurdum şimdi,” deyince annesi, nine “Eee,” dedi pilav tenceresinin başında, buharı tüten pilavı havalandırırken. “Siz tutturdunuz şehre gidelim diye. Oturaydınız oturduğunuz yerde.”

“Aman anne, köyde daha az mı çalışıyorduk? Daha az mı yoruluyorduk? Keyfimizden mi kalkıp geldik bu koca şehre?”

“Öyle ama orada çalıştığınız kendinizeydi. Elin işini görmüyordunuz köyde.”

“Kendimizeydi ama boğazımıza bile yetmiyordu. Mendil kadar tarlada bütün yıl çalış çabala, eline geçen parayla bir pazen şalvarla bir çift ayakkabı alırken bile kırk çeşit hesap yap. Bu değil miydi köydeki hayatımız? Bak, geleli beş yıl bile dolmadan televizyonumuzu da aldık, çamaşır, bulaşık makinelerimizi de. Böyle iki koldan çalışırsak ileride ev sahibi bile oluruz nasipse,” dedi annesi bıkkınlıkla.

Bu konuyu ne çok konuşmuşlardı. Gelmişlerdi çünkü köyde yapacak iş kalmamıştı. Bütün çabaları boşa gidiyor, bütün çalışmalarının ucu, karın doyurmaktan öteye geçmiyordu. Keyiflerinden mi bozmuşlardı köydeki düzenlerini sanki!

Demir, Alp'in babasıyla ilgili bomba haberi vermeyi bir an aklından geçirdiyse de annesinin ve ninesinin bu hararetli konuşmalarını kesmeyi göze alamadı.

Daha sofradan kalkmadan çayı demlemişti annesi. Demir'in çayla başı hiç hoş değildi. O, yemek masasında çalışmak için sofranın toplanmasını bekliyordu. Kendi çalışma masasına bilgisayar konunca

geriye küçücük bir alan kalmıştı. Orada çalışamıyordu artık.

Ertesi günün ders kitaplarını önüne yaydığında bile aklı hâlâ bilgisayar oyunundaydı. Ama şimdi bilgisayarın başına geçmeye kalksa annesinin kızacağını çok iyi biliyordu. Bunu göze alamadı. Canı ders çalışmayı da hiç mi hiç çekmiyordu. Ertesi gün sabah bakardı derslere.

“Yarın beni erken kaldır,” dedi annesine. “Kalan dersimi yarın sabah yapacağım.”

Annesi de onu uyandırmanın her zamanki külfetini göze alarak, “Peki,” dedi. “Ama çok uğraştırma beni.”

Arkasından ninesinin, “Yeni açıyor çantasını. Hiç ders yapmadı bugün,” dediğini duymadı Demir.

Annesinin cevap olarak, “Ne yapalım anacığım? Biz elimizden geleni yaparız. Gerisi kendi bileceği iş,” dediğini de duymadı.

Elbette o da rüyasında Alp’in babasını gördü. Başında silindir şapka, beyaz gömleğinin üzerine giydiği siyah frak ve yakasındaki papyonla tam bir sihirbazdı. Sihirbazlığını tamamlayan son aksesuarı da elinde taşıyordu: ince, kısa bir çubuk.

Babasının sebze kasalarını taşıdığı deponun kapısında duruyordu sihirbaz ve Demir’i beklediği

apaçık ortadaydı. Görür görmez, “Gel,” deyip yanına çağırđı onu.

Yaklaştığında sihirli çubuğunu ona uzatmakla yetinmedi; kocaman eliyle Demir’in kafasını avuçladı ve bir vidayı sıkıştırır gibi çevirdi, çevirdi; bıraktığında Demir topaç gibi dönmeye başladı. O hızla sebze kasalarına çarpıyor, üst üste konmuş kutuları deviriyordu. Kutuların içindeki cam bardaklar, sürahiler, porselen tabaklar kulakları sağır eden bir şangırtıyla kırılıyor; parçaları dört bir yana dağılıyordu.

Demir döndü, döndü, sonunda durdu. Başının dönmesi geçince kendisine baktı. Büşra’nın civciv desenli eski pijama altı ve ninesinin ördüğü pembe kazak vardı üzerinde. Poposunda kocaman bir bez bağlıydı. “Ne oluyor?” demeye çalıştığında konuşmadığını fark etti. Büşra olmuştu.

Hınzır bir gülümsemeyle, “Ne haber?” diyordu sihirbaz. “Küçük bir çocuk olmak nasıl bir şeymiş, öğrendin mi?”

Demir ağlamaya başladı. Büşra “abi” ve “anne” dışında hiçbir sözcüğü söyleyemediğı için, bir anda Büşra oluveren Demir’in de isteklerini başka türlü anlatabilme olanağı yoktu.

“Ağlama,” dedi sihirbaz. “Bunu sadece sana küçük bir ders vermek için yaptım. Kardeşinin yerine kendini koyma becerisini gösteremediğinden bunu

senin için ben yaptım. Sen de Büşra kadardın bir zamanlar. Demek ki unutmuşsun. Hatırladın mı şimdi?”

Burnunu çeke çeke ağlarken kafasını salladı Demir.

“Bir daha kardeşini üzmemek yok, tamam mı?” dedi sihirbaz.

Var kuvvetiyle kafasını salladı yine Demir. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

“Peki,” dedi sihirbaz. “Ders verme faslımız bitti. Şimdi seni işimizin eğlenceli yanına konuk edeceğim. Bu, aynı zamanda seni üzdüğüm için özür yerine de geçecek.”

Sihirli çubuğu Demir’in başına değdirdi. Birtakım anlaşılmasız sözcükler söyledi ve az önceki gibi fıldır fıldır değil, hafifçe döndürdü Demir’i. Kendi çevresinde bir tam, bir de yarım tur atınca Demir değiştiğini fark etti. Oh, sonunda eski haline dönebilmiş, yeniden Demir olmuştu.

“Gel,” dedi sihirbaz. Ona oturacak bir yer hazırlamıştı. “Otur şu kasaların üstüne ve beni seyret.

Elinde bastırınca biçim değiştiren, yumuşak, sünger bir stres topu vardı. Sol elinin başparmağıyla sağ avcunun içine iyice tıkıyor, sonra sağ avcunu bir açıyordu ki toptan eser yok. Birkaç kez yineledi bu numarayı. Demir şaşkınlık içinde izledi.

“Nasıl yaptığımı göstermemi ister misin?”

Heyecan içinde başını salladı Demir. Artık Büşra olmadığını, isterse konuşabileceğini anımsayınca sabırsızlıkla, “Evet,” dedi. “Evet... Evet...”

Sol elinin başparmağıyla topu avcunun içine tıkmış gibi yaparken o başparmakla geri alıyordu aslında ve sol avcunda saklıyordu. Sağ elini açıp boş avcunu gösterdiğinde top çoktan öteki eline geçmiş oluyordu.

“Parayı kaybetme numarası da görmek ister misin?” diye sordu.

İsterdi elbette. Öğrendiği bu numaralarla arkadaşlarını şaşırtmanın heyecanına şimdiden kaptırmıştı kendini.

Sihirbaz sağ avcundaki metal parayı sol avcuna aktardı ama sol avcunu açtığında orada para falan yoktu. Bir daha yaptı. Bir daha. Her seferinde Demir nasıl yapıldığını anlamaya çalıştı ama başaramadı.

“Göstereyim mi?” dedi sihirbaz.

Sağ avcunu açtı. Para orada duruyordu.

“Bu para hiçbir yere gitmedi,” dedi. “Çünkü buraya yapışık. Bak.”

Gösterdi. Gerçekten para, küçük bir rulo haline getirilmiş yapışkan bantla alttan avcun içine yapıştırılmıştı. Sihirbaz sadece parayı öbür eline aktarır gibi yapıyor, aktarmıyordu aslında.

“İskambil destesinden bozuk para çıkarma numarasını da öğrenmek ister misin?” diye sordu sihirbaz.

Büyük bir hevesle, “Evet, tabii ki isterim,” dedi Demir ama sihirbaz nedense iskambil destesini almak yerine onu dürtüklemeye başladı. “*Bir an önce numaraya başlasa ya... Neden dürtükleyip duruyor,*” diye düşündüğü sırada annesinin, “Hadi oğlum, kalk,” diyen sesiyle kendine geldi. Sabah mı olmuş? Ama bu kadar çabuk olmamalıydı sabah.

“Aman anne ya... Sırası mı şimdi? Bir numara daha vardı. Onu da öğreneyim, öyle...” dedi ama, “Bırak şimdi numarayı. Okula geç kalacaksın,” dedi annesi.

O son numarayı öğrenemedi Demir.

Alp

Kapıdan girer girmez, "Babama gideceğim," dedi Alp.

"Dur oğlum," dedi annesi. "Dur bir nefes al. Nedir bu acelen? Her gün babaya gidilir mi? Ne yapacaksın babanda?"

Bu da sorulur mu, der gibi baktı Alp.

"Özledim onu. Görmek istiyorum."

"Tamam o zaman, git. Hem de söyle ona bu akşam erken gelsin, Meral Hala'ya gideceğiz. Gerisini o bilir. "

Daha fazla açıklama gerekmezdi. Meral Hala'ya gidileceğinde neler yapıldığını babası kadar o da biliyordu çünkü. Omzundaki çantadan kollarını kurtarıp çantayı olduğu yere salıverdi. Kapıyı kapatmayı bile annesine bırakarak çıktı. Sokağa indiğinde gördüğü minik taşlara küçük tekmeler atmaya, kısa kısa şutlar çekmeye başladı. Tam Demirlerin evine yaklaşmıştı ki Demir'in asık bir yüzle kapıdan çıktığını gördü. Sağına soluna bakmadan söylene söylene yürüyordu Demir. Pek acelesi yoktu. Bu yüzden ona yetişmek için koşması gerekmedi Alp'in. Adımlarını

biraz hızlandırınca yetişti. Yanına gelince de, “Kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye laf attı.

Demir yanıtlamak yerine, “Sen nereye?” diye sordu.

“Babama gidiyorum,” dedi Alp. Çıkmaz sokağın girişine kadar birlikte yürüdüler. İkisi de konuşmak için fazlaca çaba göstermedi. Anayola çıkınca ayrıldılar. Demir isteksiz ve ağır ağır yürümesini sürdürdü; Alp ise koşmaya başladı. Nedenini bilmiyordu; düşünmüyordu da. Babasını bir an önce görmek için sabırsızlanıyordu sadece.

Her zamanki gibi çalışıyordu babası. Alp hemen içeri girmede. Dükkânın kapısında dikildi, babasının onu görmesini bekledi. Kapıya arkası dönüktü ama bir dakika bile geçmeden gördü babası onu. Ya gölgesini gördü ya da kokusunu duydu. Belki de hissetti geldiğini.

“Oğluuum” dedi.

Beline kollarını dolayıp kendi boyuna yükseltti Alp’i, alnına bir öpücük kondurdu.

“Annem dedi ki erken gelsin, dedi. Büyük halaya gideceğiz, dedi. Gerisini baban bilir dedi.”

“Öyle mi dedi?” deyip bir öpücük daha kondurdu alnına.

Meral Hala, Alp’in değil, babasının halasıydı. O yüzden bazen adıyla anılırdı bazen de Alp’in dediği gibi “büyük hala” diye söz edilirdi kendisinden. Ai-

lenin en büyüğüydü. Hiç çocuğu olmadığı için, bütün yeğenler, kuzenler, çocuklar, torunlar tarafından sık sık ziyaret edilirdi.

“Hoş geldin. Hoş geldin aslan parçası,” deyip Alp’i yere indirdikten sonra sağına soluna bakındı Rasim Usta.

“Bugünlük işim bitti zaten. Madem halaya gideceğiz biraz alışveriş etmemiz gerek. Birlikte yaparız alışverişi, sonra da eve gideriz.”

Alp bir yandan dükkânı toplamaya girişen babasını seyrediyor bir yandan da ayaklarını keyifle sallıyordu. Babasının onu oturttuğu sandalyede ayakları yere değmiyordu çünkü.

Çay boşlarını almaya gelen kahvecinin çırağı Alp’i görünce, “Ooo Rasim Baba, senin prens gelmiş ha... Bir gazoz getireyim mi ona?” diye sordu.

“İster misin?” dedi Rasim Baba oğluna.

Dudağını büktü Alp.

“I-ıh.”

Ama garson ısrarcıydı.

“Renklisinden de var. İstersen meyvelisinden getireyim.”

Babası tekrar Alp’e baktı.

Alp yine dudağını büktü.

Ama tam garson kapıdan çıkarken nedense fikrini değiştirdi.

“İyi madem,” diye seslendi arkasından. “Meyveli gazoz olsun. Vişneli.”

Babasıyla garson göz göze gelip gülümsediler birbirlerine.

Vişneli gazozu gelince az önce istemediğini unutup ağzını şapırdatarak içmeye başladı. Bir an “Ağzını şapırdatma” uyarısı yapmayı düşündüyse de çabucak vazgeçti bundan Rasim Baba. Oğlunun keyfini bozmanın âlemi yoktu. Uyarı yapmanın zamanı değildi şimdi. Oğluyla geçireceği şu kısa sürenin tadını çıkarmalıydı.

Dükkânın kapısını kilitleyip yürümeye başladıklarında Ozan’ın babasıyla karşılaştılar.

Yolunu kesip, “Hayrola dostum, bu ne acele?” diye durdurdu onu Rasim Usta.

“Sorma birader. Bu gece bizim kıza söz keseceğiz. Eksikleri al gel, diye evden aradılar. Ben de o yüzden erken çıktım işten. Çarşıya iniyorum.”

“Hayırlısı olsun.”

“Aslında sana bir uğramak istiyorum komşum. Sadece senin üstesinden gelebileceğin bir işim var ama şu söz kesme telaşını bir atlatalım hele, sonra gelirim. Hem de rahat rahat oturur konuşuruz.”

“Elbette. Ne zaman istersen.”

Birbirlerine iyi akşamlar dileyip ayrıldılar.

Ozan’ın babası telaşından Alp’i görmemişti bile.

Görseydi her zaman yaptığı gibi, mutlaka çenesini okşar, “Ne haber ufaklık?” diye takılırdı.

Büyükler vedalaşır vedalaşmaz yeterince uzaklaşmayı bile beklemeden, büyük bir heyecanla, “Kesmesinler babacığım,” dedi Alp. “Ne keseceklerse kesmesinler. Söyle onlara. Söyle, olur mu?”

“Yok oğlum, öyle bir şey değil,” diye onu sakinleştirmeye çalıştı babası. “Söz kesmek iki gencin evlenmelerine karar vermek demek. Gerçekten kesilen bir şey yok, merak etme.”

“Ozan’ın ablası evleniyor mu yani?”

“Öyle anlaşıyor.”

Babasının söylediği alışverişi yaptıktan sonra eve döndüler. Ev her zamanki gibi kalabalıktı. Alp’in teyzesinin İstanbul’da okuyan ikiz kızları yurt pahalı olduğu için onlarda kalıyordu. Amcasının küçük oğlu Levent birkaç günlüğüne gelmişti. Dedesi de yaşlı ve bakıma muhtaç olduğu için sürekli olarak yanlarındaydı. Bu kalabalığa Meral Hala’ya gidileceği heyecanının da eklenmesi evde hareketli bir akşam yaşanmasına yetti.

Meral Hala’ya gidilecek demek, akşam yemeği hep birlikte orada yenecek demektir. Alp’in annesi götürülecek yemekleri kaplara doldururken ikizlere de Meral Hala’ya götürmek için gündüzden yaptığı

kurabiyeleri paketleme görevini verdi. Dede bir yandan hazırlanırken bir yandan da:

“Ekmeği unutmayın.”

“Sarmaların hepsini götürmeyin.”

“Tatlılardan bana da ayırın” diye emirler veriyordu.

Dedenin verdiği bu emirlere gençler genellikle karşılık vermiyorlardı ama dedenin söylediklerini yerine getiriyorlardı. Dede zeytinyağlı yaprak sarmasına bayılırdı. Şekeri olduğu için tatlı yemesi yasaktı ama aklı hep tatlıdaydı.

Geline topik yapıp yapmadığını sormayı da ihmal etmedi. Yok, bu sefer topik yapılmamıştı ama Meral Hala’nın seveceği yiyeceklerin hemen hepsi hazır. Topiği seven de Meral Hala değil, dedeydi zaten. O yüzden soruyordu topik yapıp yapılmadığını.

Hazırlıklar bitince nasıl gidileceği planlandı. Alp’lerin külüstür bir arabaları vardı ama bu kadar kişinin, götürüleceklerle birlikte o arabaya sığması zordu doğrusu. Alp’le Levent’i belediye otobüsüyle gitmeleri için, ikiz kızlara emanet edip karı-koça yiyecekler ve dedeyle birlikte yola koyuldular.

Şenlik şamata Meral Hala’nın evinde devam etti.

Sofra kurulmadan önce dört koldan işe giriştiler. Baba kömür sobasını boşaltıp temizlerken anne elektrik süpürgesini çalıştırdı. İkiz kızlardan birinin eline toz bezini, öbürüne paspası verdi. İki oğlanı da Meral Hala'nın taşlığını yıkamakla görevlendirdi. "Üstünüzü başınızı ıslatmayın," diye uyarmayı unutmadıysa da bu uyarı pek işe yaramadı. İki oğlan da içeri geldiklerinde çoraplarından sular akıyordu. Neyse ki baba bu arada sobayı yakmış, küçük odayı sımsıcak yapmıştı. Çoraplar çabucak kuruyacakları bir yere, sobanın üzerindeki çamaşır askılarına geçirildi.

Yarım saat içinde her yer temizlendi. Meral Hala ve dede bir köşede gençleri, çocukları seyredip kendi aralarında sohbet ederken sohbet az sonra tartışmaya döndü. Böyle hararetle ne tartıştıklarını merak eden baba yanlarına gelip duruma el koymasaydı bu tartışma belki de uzayıp gidecekti.

Baba, "Ne tartışıyorsunuz?" diye sorunca, ikisi de kendilerini haklı çıkarma gayreti içinde anlattılar. Hala, Alp'in artık hayatta olmayan babaannesinin kendisinden büyük olduğunu iddia ediyormuş. Dede de karısıyla ablası arasında en az beş yaş fark olduğunu, karısının ablasından küçük olduğunu söylüyormuş.

Rasim Usta önce halaya, "Hanginiz büyüksünüz?" diye sordu.

“Ben,” dedi hala göğsünü gere gere. “Ben ona anelik ettim. Tabii ki ben büyüğüm.”

“Halacığım sence babam kendisinden yaşça büyük bir kadınla mı evlendi?” diye sormayı sürdürdü Rasim Usta.

“Hayır. O istese bile buna izin vermezdim çünkü onu bizim mahalleden Gülfem’le evlendirmeyi kafama koymuştum.”

“Peki, Gülfem mi büyüktü, sen mi büyüksün?”

“Hiç olur mu? Deli misin,” dedi Meral Hala. “Gülfem benim çocuğum gibiydi. Tabii ki ben büyüğüm.”

“Eee... Babamın karısı, yani benim annem Gülfem değil mi?”

Tartışma bitmişti. Bitmişti de anneyle babanın yüzlerini umutsuzlukla buruşturan, birbirlerine gözleriyle anlattıkları sonucu ortaya çıkarmıştı: Meral Hala bunamaya başlamıştı. Bundan sonra evinde tek başına yaşayabilecek miydi; yoksa onu da erkek kardeşinin yanına, Alplerin evine almak mı gerekecekti?

Dönüşte büyükler, kızlarla çocukları otobüsle göndermek istemediler. Dedeyle birlikte hepsi külüstürün arkasına yerleşti. Arabanın arkası balık istifi gibi oldu ama yol çok uzun olmadığı için bu sıkışıklığı kimse dert etmedi.

Eve gelir gelmez herkes yataklara dağıldı. Herkes yatar yatmaz da uyudu.

Alp o gece rüyasında ne mi gördü? Hiçbir şey.
Babasının sihirbaz oluşu onun için yeni bir haber
değildi ki...

Ertesi gün

Gece rüyalarında Alp'in babasını görenler uyan-
dıklarında bunu anımsamadılar. Gün boyunca da
kimse anımsamadı ama dönüş yolunda, servise
bindikleri anda Alp'i görür görmez akıllarına geldi.
Alp'e göstermemeye çalışarak fısıldaşmaya başladı-
lar. Doğru muydu Alp'in söylediği? Gerçekten de ba-
bası sihirbaz mıydı?

Duygu dün gece sihirbazın şeytan kılığında rüya-
sına girdiğini ve onu bir uçurumdan aşağı yuvarla-
dığını anlattı.

Serkan, "Ben de rüyamda sihirbazın Zeynep'i kes-
meye çalıştığını gördüm," diye anlatmaya başlamıştı
ki Zeynep atıldı:

"Senin rüyanda benim ne işim var? Hem niye seni
değil de beni kesmeye çalışıyor?"

"Orasını bilmiyorum ama sendin," dedi Serkan.

Bir an aklından geçtiyse de rüyasından hiç söz
etmemeyi yeğledi Zeynep. Serkan'ın onu gördü-
ğünü öğrendikten sonra, "Ben de seni gördüm"
diyemezdi. Hele Serkan'a "Senin rüyanda benim
ne işim var?" diye kızmışken şimdi kalkıp da nasıl

kendisinin de Serkan'ı gördüğünü söyleyebilirdi? Serkan aynı soruyu ona sormaz mıydı o zaman?

Ama Ozan, "Beni sınava çekti bütün gece," deyince bütün bu düşünceler aklından silindi. Boş bulundu, "Beni de..." diye atılıverdi.

"Sen nasıl gördün? Anlat," diyen olur mu diye bakındı. Neyse ki onun rüyasını merak eden kimse çıkmadı.

Alp'ten gizli konuştuklarını unutmuş, fısıldaşmayı bırakıp farkında olmadan normal sesle konuşmaya başlamışlardı.

"Bana sihirbazlık numaraları öğretti," dedi Demir büyük bir heyecanla. "Size göstereceğim ama önce evde biraz çalışmam gerek."

Kerem ise Alp'e duyurmamaya çalıştıklarını tümünden unutmuştu. Doğrudan Alp'e dönerek, "Baban beni de at yapmaya çalıştı ama beceremedi," dedi.

"Siz deminden beri babamdan mı söz ediyorsunuz?" diye şaşkınlık içinde sordu Alp.

Ötekiler Alp'ten gizlemeyi unuttuklarını o anda fark ettikleri için Alp'ten daha da şaşkıındı.

"I-ııı..."

"Şey..." diyenler olduğu gibi, direnmeyip "Evet," diye kabul edenler de oldu.

Kerem ise kendisinden beklenen davranışı göstermekte bir an bile tereddüt etmedi. Damdan düşer

gibi, "Baban amma da yaşlıymış," dedi. "Hem yaşlı hem de beceriksiz."

"Hiç de bile," diye kızgınlıkla yanıtladı Alp. "Bir kere benim babam hiç de yaşlı değil. Hele beceriksiz! Hiç değil."

Kerem hızını alamadı ama.

"Bence biraz da bunamış."

Öfkeyle doğruldu Alp. Babasına hayrandı ve babası için böyle laflar edilmesini asla bağışlayamazdı.

İki küçüğün neredeyse kapışacağını sezen Ozan araya girdi. Ortamı sakinleştirmek için:

"Peki, ne iş yapıyor?" diye sordu. "Gerçekten sihirbaz mı?"

"Sihirbaz tabii," dedi Alp. "Her şeyi yapıyor. Her şeyi. Anladınız mı?"

"Nasıl her şeyi? Her şey dediğin nedir?" dedi Zeynep.

Alp ne söyleyeceğini bir an bilemedi.

"Neler yaptığını bir görseniz."

"Göster o zaman."

Serkan da destekledi. "Evet... Evet... Tanıştır bizi babanla."

"Olur," dedi Alp.

Ozan, "Ne zaman?" diye sordu.

"Ne zaman isterseniz."

"Bugün," dedi biri.

Öteki, "Hemen şimdi."

"Evet evet, şimdi," dediler. "Eve gitmeden önce babana gidelim."

"Olur," dedi Alp.

Bütün başlar anında şoföre döndü.

Alp kendisinin konuşması gerektiğini kavradığından, "Veysel Ağabey bugün bizi bir sokak önce indirir misin? Leylak Sokak'ın başında... Babama gideceğiz," dedi.

"Olmaz," dedi Veysel Ağabey. "İndiremem. Ben ailelerinize sizi evlerinize kadar götüreceğime söz verdim."

"Ama evlerimize kadar götürmüyorsun ki zaten; sokağın başında bırakıyorsun," dedi Zeynep.

"Bugün bir önceki sokağın başında bırak, ne fark eder!" Ozan'dı.

Veysel Ağabey'i ikna edecek son sözü söyleyen Alp oldu.

"Hem babam biliyor zaten. Bizi bekliyor," dedi.

Bunu derken arkadaşlarına göz kırpmayı ihmal etmedi. Yalandı ama beyaz yalan dedikleri türden, kimseye zararı olmayan bir yalandı.

"Anlaşalım o zaman," dedi Veysel Ağabey. "Sokağın başında bırakmam. Babanın dükkânına kadar götürürüm sizi. Babana teslim ederim. O şartla olur. Yoksa... Yoksa olmaz. Yolun ortasında bırakamam."

“Tamam,” dediler ama Alp’in yalanı ortaya çıkmayacak mıydı o zaman? Babasının onları beklemediği anlaşılmayacak mıydı?

Yürekleri pır pır ederek servisin o sokağa girmesini, köşeyi dönüp Alp’in babasının dükkânının önüne kadar gitmesini beklediler.

“Size geleceklermiş bugün. Sizin de haberiniz varmış,” dedi Veysel Ağabey, Rasim Usta’ya.

Rasim Usta da, “Ooo... Hoş geldiniz çocuklar,” diye karşıladı onları. “Haberim yoktu” demedi. “Nereden çıktınız siz? Neden evlerinize gitmediniz?” demedi. “Gelin bakalım. Geçin içeri,” dedi.

Hepsi de kapının önünde dikilip kalmıştı çünkü. Sonra Alp’e döndü babası.

“Arkadaşlarını içeri davet etsene...”

Alp arkadaşlarının “sihirbaz, sihirbazlık” diye mırıldanıp araştıran gözlerle sağa sola baktıklarını görünce, “Gelin, size göstereyim,” deyip hepsini dükkâna buyur etti.

Duvara dayalı duran mavi bisikleti gösterdi ilkin.

“Bu bisiklet bir kamyonun altında kalmış. Kamyon kilometrelerce sürüklemiş bunu. Buraya getirdiklerinde bisiklet olduğu bile belli değildi. Babam onu yeniden bisiklet yaptı. Sahibi bugün yarın almaya gelir,” dedi.

Çocukların şaşkın bakışları altında başka bir köşeye yöneldi. İçinden teller fırlamış, şekli bozulmuş bir aleti eline aldı.

“Bunun ne olduğunu bilen var mı?” diye sordu.

Dudakları kıvrıldı arkadaşlarının.

“Şu anda hiçbir şeye benzemiyor ama babamın sihirli eli değdikten sonra bir ekmek kızartma makinesi olacak.”

Masanın üzerindeki teybe yöneldi sonra.

“Tahmin edeceğiniz gibi, bu da bozuktur, çalışmıyordu. Şimdi ilk günkü gibi,” dedi.

Sonra eski bir radyoyu gösterdi.

“Neliydi baba bu radyo?” diye sordu.

Babası bir köşede durmuş, oğlunu gururla seyrediyordu.

“Lambalı,” dedi Alp’in sorusuna yanıt olarak.

“Hah,” dedi Alp. “Bu lambalı radyo altmış senelikmiş. Sahipleri çöpe atacaklardı ama babam onu yeniden çalıştırmayı başardı.”

Bunu söylerken radyonun düğmesini çevirdi. Bir keman sesi dükkânı doldurdu.

“Ya şuna ne demeli?” deyip bir sehpanın üzerinde duran borulu bir gramofona yöneldi.

“Bu,” dedi durdu. Babasına döndü yine. “Bunun adı neydi?”

“Gramofon,” dedi babası.

“Evet işte, bu gramofon radyodan da eski. 70-80 senelik.”

Tahminini doğrulatmak için babasına baktı. Babasının başını sallayarak verdiği onayı aldıktan sonra devam etti:

“Evin bir köşesinde süs olarak duruyormuş. Şimdi eski plakların tümüne ses verebiliyor.”

Çocukların topluca durduğu köşeye döndü.

“Çalmak ister misiniz?”

Arkadaşları bu gösteriden epeyce sersemlemiş gibiydi. Şaşkınlığın sessizliğini Demir bozdu:

“Senin sihir diye anlattığın bunlar mı?”

“Evet,” dedi Alp. “Bundan daha iyi sihir olur mu? Çalışmayan herhangi bir eşyayı babam eline aldığında onu çalışır duruma getiriyor. Bu sihir değil de nedir?”

Rasim Usta daha fazla dayanamadı:

“Neler oluyor çocuklar? Nedir bu sihir konusu?”

“Alp bize sizin sihirbaz olduğunuzu söyledi de...” dedi Duygu. “Biz de şey sandık.”

“Ne sandınız?”

“Büyü gibi bir şey...” dediler. “Sihir işte...”

“Nasıl sihir?” diye üsteledi Rasim Usta.

Çocuklar birbirlerine baktılar. Kim, nasıl cevap verecekti bu soruya? Kerem daha fazla dayanamadı.

“İnsanları at yapmak gibi,” dedi. Sabırsızlıkla ekledi: “Beni at yapabilir misiniz mesela?”

“Hiç kimse bir insanı at yapamaz,” dedi Rasim Usta.

“Rüyamda da yapamamıştınız zaten,” dedi Kerem.

“Beni rüyada mı gördün?” derken gülmeye başladı Rasim Baba.

“Evet ama size hiç benzemiyordu. Hem yaşlıydı hem de beceriksiz.”

“Ben olduğumu nerden anladın?”

“Alp’in babasıymış işte!”

Kerem’in saçını okşadı Rasim Usta.

“Alp’in babası benim,” dedi. “Rüyandaki adam sana yalan söylemiş.”

Ozan düş kırıklığı içinde, “Ama biz sihir göreceğimizi sanıyorduk,” diye mırıldandı.

“Ama ben sihirbaz değilim,” dedi Alp’in babası. “Ben sihrimi bu dükkânda gösteririm. Buraya bozuk gelen bozuk olarak çıkıp gidemez. Benim sihir hünerim işte budur. Burada gördüğünüz bütün bu eşyalar benim sihirbazlığımın kanıtı sayılır.”

Serkan düş kırıklığı içindeydi.

“Sihir göreceğimiz için çok heyecanlanmıştık.”

“Yani siz ille de sihir görmek istiyorsunuz, öyle mi?”

“Evet,” dediler hep bir ağızdan. Kimi umutsuzdu ama kimi umudunu kesmemiști daha.

“Peki o zaman. Sihir de gösterelim size,” derken gülmesini bastırmaya çalışıyordu Rasim Usta.

“Şimdi ben hepinize birer meyve suyu söyleyeceğim. Siz onları içerken ben de hazırlığımı yaparım.”

Sevindiler. Her birine oturacak birer yer bulundu. Meyve suları gelmeden hazırlığa başlamadı Rasim Usta. Çocuklar içecekleriyle ilgilendikleri sırada o da yaptı, bitirdi hazırlığını.

“Haydi bakalım, başlıyoruz,” deyince bütün çocuklar dikkat kesildi.

“İlk oyuna hanginiz gönüllü? Daha doğrusu şöyle sorayım: Matematiği en iyi olan hanginiz?”

Bütün başlar Zeynep’e çevrildi.

“Zeynep...”

“Zeynep...”

“Ona matematik dehası derler.”

Son sözü söyleyen Serkan’dı. Zeynep anlamlı bir bakış attı Serkan’a.

“Evet, matematiğim fena değildir,” dedi. “Ama arkadaşın matematiği de iyidir.” Bunu söylerken rüyasını anımsadığını hiç kimse bilemezdi elbette.

Rasim Usta çoktan kararını vermişti. Elindeki zarfın ağzını kapattı. Sonra da onu Zeynep’e uzattı.

“Pekâlâ Zeynepçğim,” dedi. “Bu zarfı ben aç dediğimde açarsın. Şimdi şu kâğıdı ve kalemi al. Senden istediklerimi yazman için gerekecek.”

Kâğıdı aldı Zeynep. Kalemi de aldı. Hazırdı.

“İlk olarak doğduğun yılı yazmanı istiyorum.”

2005 doğumluydu Zeynep. Kâğıdın üzerine 2005 tarihini yazdı.

“Şimdi de yaşamındaki önemli bir olayın yılını yaz lütfen.”

Kısa yaşamındaki en önemli olayın yılını, anne-siyle babasının boşandıkları tarihi yazdı: 2013.

Alp’in babası, bu olaydan sonra kaç yıl geçtiğini de yazmasını isteyince önceki rakamların altına bir de 3’ü ekledi.

“Bir de yaşını yazmanı istiyorum,” dedi Rasim Usta.

Arkadaşları arkasında toplandıkları için Zeynep’in yazdığı her şeyi görüyorlardı. Rasim Usta ise karşısında ve Zeynep’in ne yazdığını göremeyeceği bir uzaklıktaydı.

11’i de yazdı Zeynep.

“Şimdi de bunları topla,” dedi Rasim Usta.

Hepsini alt alta yazmıştı zaten. Kolayca toplayı-verdi. Bu işlem için matematiğinin iyi olmasına hiç de gerek yoktu.

$$\begin{array}{r}
2005 \\
2013 \\
3 \\
+ \quad 11 \\
\hline
4032
\end{array}$$

Sonucu gösterdi Alp'in babasına.

"Artık zarfı açabilirsin," dedi Rasim Usta.

Zeynep zarfı açarken bütün çocukların başları zarfın üzerinde birleşti. Zeynep zarfın içinden çıkan kâğıdı da herkese göstererek açtı. Aynı rakamlar vardı kâğıtta: 4032.

Alp de öteki çocuklar kadar heyecanlanmıştı. Babasının böyle şeyler yapabildiğini bilmiyordu çünkü. Hiç böyle bir olaya tanık olmamıştı.

Coşkuyla alkışladı herkes.

Bu kez de temiz bir kâğıt çıkardı Alp'in babası. Çocukların gözlerinin önünde onu önce ikiye, sonra dörde katladı, kesti. Her parçayı yeniden ikiye böldü. Kâğıtlar hazırды. İçinde küçük çiviler olan bir kavanozu boşalttı. Onu da kâğıtların yanına, masaya koydu.

"Haydi bakalım," dedi. "Yeni bir oyuna başlıyoruz. Şimdi herkes bana sevdiği bir ünlünün adını söylesin."

Kerem: “Pinokyo” deyinceye kadar, Duygu, “Beren Saat”, Demir de “İbrahim Tatlıses” demeyi kararlaştırmıştı bile. Kerem’in Pinokyosu’na tümü birden karşı çıktı. İnsan değildi ki o! Bir masal kahramanıydı. Kerem, “Atatürk” dedi bu kez de. Buna da karşı çıktılar. Atatürk’ün yeri farklıydı. Burada bir kişinin sevdiği sıradan bir ünlü olarak sayılması doğru gelmedi çocuklara.

“Sen biraz düşün,” dediler Kerem’e ve onun düşünmesini beklediler. Birden aklına gelmiş gibi, “Tarkan,” dedi Kerem.

Alp, Kerem’in verdiği esinle, “Sezen Aksu”nun adını söyledi.

Duygu ve Demir az önce düşündükleri adları arka arkaya söylediler ve Rasim Baba’nın yazmasını beklediler.

Bu süre içinde Zeynep düşünmüş ve yazdıracağı adı bulmuştu: “Orhan Pamuk.”

Zeynep bir yazar adı söyleyince Serkan da “Yaşar Kemal” dedi.

Bu iki ad Ozan’a da bir fikir vermişti. “Gülten Dayıoğlu” dedi o da.

Herkesin söylediğini ayrı ayrı kâğıtlara yazdı Rasim Baba. Yazdığı kâğıtları ikiye katlayıp boşalttığı kavanozun içine attı. En son kendisi bir ad yazdı. Onu kavanoza atmadı. Bir zarfın içine koydu, ağzını kapattı.

“Ben açmanı istediğimde açarsın,” diyerek Demir’e uzattı.

Elindeki kavanozu iyice salladı.

“Hanginiz çekecek?” der demez Duygu atıldı.

“Ben... Ben... Ben çekmek istiyorum.”

“Peki, sen çek bakalım.”

Duygu kavanozdan çektiği kâğıdı açtı, okudu:

“Tarkan.”

Demir’e döndü Rasim Usta.

“Zarfı açabilirsin.”

Demir zarfı açtı, içinden çıkan kâğıdı herkese gösterdi.

Aaa! Aynı isim yazıyordu o kâğıtta da: “Tarkan.”

En çok sevinen, o adı yazan Kerem oldu.

Çocuklar alkışlamaya başlarken bütün kâğıtları toplayıp cebine attı Rasim Usta. Alkış bitince sordu:

“Yeter mi?”

“Hayır,” dediler.

“Daha... Daha...”

Çocukların içinde en çok şaşırان Alp’ti. Ötekiler belli bir beklentiyle gelmişti ama Alp babasının böyle sihirler yapabildiğini bilmediği gibi, tahmin de etmemişti.

Rasim Usta şimdi de bir kitapla iki zar getirdi. Bir de zarf. Ama bu kez getirdiği zarfın ağzı önceden kapatılmıştı.

“Ben seni at yapamam ama,” dedi Kerem’e. “Başka numaralarla şaşırtabilirim.”

Elindeki iki zarı atmasını söyledi. Kerem nereden görmüşse zarları avcunun içinde salladı, salladı, kırk yıllık tavra oyuncusuymuş gibi, masanın üzerine fırlattı.

“Şimdi de zarların altındaki ve üstündeki sayıları toplamasına yardım edin arkadaşınızın.”

“Ben yaparım,” dedi Kerem ama onun tek başına yapıp yapamayacağı anlaşılamadı çünkü çocuklar yüksek sesle işlem yapıp toplamışlardı bile. Sonucu bildirdiler: 14.

Kitabı da Alp’e uzattı babası.

“Çıkan rakamın sayfasını bu kitapta bul bakalım,” dedi.

Buldu Alp.

“İlk sözcüğü oku,” dedi babası.

Alp okudu: “uyanmışlardı.”

“Zarfı aç bakalım Kerem Paşa,” dedi Alp’in babası.

Açtı Kerem. Okudu: “Uyanmışlardı.”

Çocuklar hayretler içindeydi. Nasıl biliyordu? Bir de “Ben sihirbaz değilim,” demişti. Sihirbazdı işte!

“Lütfen, bir tane daha...” diye yalvarmaya başladılar.

“Geç oldu,” dedi Rasim Usta. Artık eve gitme zamanı. Evlerinizden merak ederler.”

“Etmezler,” dediler.

“Evde beni merak edecek kimse yok,” diye kesti-rip attı Serkan.

“Bu son olacak ama,” dedi Rasim Usta. “Gerçekten son.”

Hep birlikte kafalar sallandı, sözler verildi.

Serkan’a, “Senin de matematiğin iyiymiş,” derken Zeynep’e baktı Rasim Usta. Zeynep başıyla onayladı. “O zaman bu oyunu da seninle oynayalım.”

Serkan, Zeynep’e mahcup olmak istemiyordu ama seçilmiş olduğu için de sevinç duydu.

“Oynayalım,” dedi.

“Aklından 1’den 10’a kadar bir sayı tut. Tuttun mu?”

“Tuttum,” dedi Serkan.

“O tuttuğun sayıyı 9’la çarp.”

“Yardım ister misin?” diye takıldı Zeynep.

Serkan yalnızca baktı Zeynep’e, cevap vermedi.

“Çarptım,” dedi.

“İki basamaklı bir sayı çıkmışsa o iki sayıyı topla.”

“Tamam. Topladım.”

“Şimdi ondan 4 çıkar.”

“O da tamam.”

“Çıkan sayının alfabede hangi harfe denk geldiğini bulmanı istiyorum şimdi. A’yı 1, b’yi 2 diye sayacaksın. Bu arada ç’yi unutma. O da özbeöz bizim harfimiz. Şimdi de bulduğun harfle başlayan bir ülke düşün.”

Birkaç saniye bekledi Rasim Usta sonra, “Yok canım, Danimarka’yı düşünmüş olamazsın,” dedi.

“Evet, Danimarka’yı düşünmüştüm. Nasıl bildiniz?”

Çocuklar şaşkınlıklarından alkışlamayı unuttular.

Onlar öylece şaşkın şaşkın bakarken, “Sizin sihir dediğiniz bunlar mı?” diye sordu Rasim Usta.

Hepsi birden başlarını salladı. Hâlâ şaşkındılar.

“Asıl sihir Alp’in size gösterdikleri çocuklar,” dedi Rasim Usta. “Benim sizi eğlendirmek için şimdi yaptıklarım ise sadece birer oyun. Birer hile. Sizi kandırdım ben. Oysa,” –eliyle bisikleti, radyoyu, teybi, gramofonu gösterdi– “bunlarda hile yok. Çalışmıyorlardı, şimdi çalışıyorlar. Atılacak durumdaydılar, şimdi işe yarar hale geldiler. Hepsi gözünüzün önünde, ispatlı, kanıtlı.”

Kerem’in aklı, Rasim Usta’nın az önce söylediklerinde kalmıştı.

“Nasıl hile yani?” dedi. “Demin yaptıklarınız kandırmaca mıydı?”

“Evet tatlı çocuk. Hepsi birer kandırmacaydı. Açıklamamı ister misiniz?”

Büyük bir iştahla istediler. Merakla, heyecan içinde, ardı ardına ve ısrarlı “evet”ler geldi.

“İlk oyun hangisiydi?”

“Zeynep’le oynadığınız,” dediler.

Anımsatmayı Ozan yaptı:

“Zeynep’e bazı işlemler yaptırdınız. Onun ulaştığı sayı açtığımız zarfta da vardı. Nasıl oldu bu?”

“İşlem yaptırdığım sayılar rasgele seçilmiş değildi Ozancığım.”

Ozan’ın ailesini tanıdđı, Ozan’ı da önceden bildiği için ona adıyla seslenebiliyordu.

“Ben zarfa, içinde bulunduğumuz 2016 yılının iki katı olan 4032 sayısını yazdđım kâğıdı koymuştum. Zeynep’e söylediğim sayılar da bu rakama ulaşmasını sağlayacak sayılardı. Başka bir deyişle toplamada yanlış yapmadđı süreç sonucun farklı çıkması olanaksızdı.”

“Ama siz bizim yazdđığımız kâğıtlardaki ünlülerin isimlerini de bildiniz. Onu nasıl yaptınız peki?” dedi Duygu.

Cebinden bir tomar buruşuk kâğıt çıkardı Rasim Usta. Birini açtı. Üzerinde “Tarkan” yazıyordu. Sonra ikincisini. Onda da “Tarkan”ın adı vardı. Üçüncüsü, beşincisi... Sekiz kâğıdın sekizinde de “Tarkan” yazıyordu.

“Bu nasıl oldu?” dedi Demir.

“Sizin söylediğiniz adları yazar gibi yapıyordum ama gördüğünüz gibi onları yazmadım. Kavanozdan hangi kâğıdı çekerseniz çekin “Tarkan” çıkacaktı.

“Peki, kitabı açmadan hangi sözcüğü bulacağımızı nasıl bildiniz?”

“Kitabı size vermeden önce 14. sayfadaki ilk sözcüğü yazıp zarfın içine koymuştum.”

“On dördüncü sayfa olacağını nasıl tahmin ettiniz?”

Yine Duygu’ydu. Anlamaya çalışıyordu.

“Tahmin etmedim,” dedi Rasim Usta. “Zaten biliyordum. Bir çift zarfın alt ve üst sayılarının toplamı daima 14 eder.”

Hep bir ağızdan, “Aaa,” dedi çocuklar.

Kerem “Aaa” demekle yetinmedi. “Her zaman mı?”

“Evet, her zaman çocuğum.”

“Peki ya Danimarka?” dedi Serkan. “Aklımdan geçen ülkenin Danimarka olduğunu nasıl bilebilirsiniz?”

“Nasıl mı?” dedi Rasim Usta. “Sana yaptırdığım işlemlerin sonucunda 5 rakamına ulaşacağını biliyordum. Sayılar ona göre ayarlanmıştı çünkü. Sonrası basit: $1=a$, $2=b$, $3=c$, $4=\ç$ ve $5=d$.”

“Eveeet?” dedi Serkan.

“Eee?” dedi çocuklar.

“D harfiyle başlayan kaç ülke biliyorsun? Aklına Danimarka’nın gelmesi doğal değil mi?”

“D harfiyle başlayan başka ülke yok mu yani?” dedi Alp.

“Var mı?” diye soruya soruyla karşılık verdi Rasim Usta.

“Dominik Cumhuriyeti,” diye atıldı Zeynep.

“Peki ben, ‘D harfiyle başlayan bir ülke söyleyin’ desem kaçınızın aklına Dominik Cumhuriyeti gelir?” diye sordu bu kez de Rasim Usta.

“Evet, haklısınız,” dediler.

“İşte böyle,” dedi Rasim Usta. “İçecekleriniz de bittiğine göre eve gitme vakti gelmiş demektir. Sokağımıza kadar kısa bir yürüyüş yapmaya hazır mısınız?”

Rasim Usta dükkânının kapısını kilitlerken çocuklar öğrendiklerini nerelerde, kimlere göstereceklerini konuşmaya başlamışlardı bile.

“Ne çok oyun öğrendiniz değil mi?” diye onların sohbetine katıldı Rasim Usta da. “Ne hileler yaptığınızı söylemezseniz izleyenler sizi sihirbaz sanırlar. Ama siz biliyorsunuz artık. Sizin anladığınız anlamda sihir diye bir şey yok.”

Sözüne devam etmeden önce yanında yürüyen Kerem’in saçını okşadı. Onun sözcüğünü kullanacaktı çünkü.

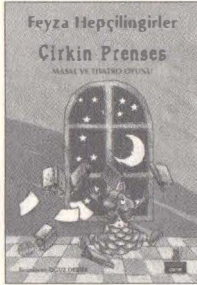
“Gerçek sihir, bu kandırmacalı oyunlar değildir. Öyle değil mi? Peki nedir? Başka neleri sayabilirsiniz gerçek sihirbazlık kapsamında?”

Çocukların yanıt beklentisi içinde olduklarını fark edince, “Bunları ben söylersem zekânıza hakaret etmiş olurum. Onu bulmayı size bırakıyorum,” dedi.

Bulmak için çok zamanları vardı. Şimdi yeni öğrendikleri numaraları, iyi ki geldiklerini ve ne çok eğlendiklerini konuşuyorlardı. Bir de bu oyunlarla kimleri nasıl kandıracaklarını hayal ettikçe kahkaha-dan kırılıyorlardı.

Şakalaşmaları sokağın başına kadar sürdü. Sokağın başında durup vedalaştılar. Herkes kendi evinin yolunu tuttu. Evdekilere anlatılacak ne çok şey vardı bugün.

Feyza Hepçilingirler'in yayınevimizdeki diğer kitapları...

Aynı çıkmaz sokakta oturan,
aynı okula giden bir grup çocuk okul
dönüşü serviste başlattıkları babalar yarışını
sürdürmektedir. Her biri kendi babasını
övmekte, babasının ne kadar önemli işler
yaptığından söz etmektedir.

En küçüklerinden biri olan Alp,
babasının sihirbaz olduğunu söyler ve gider.
Alp'in sihirbaz babası o gece bütün çocukların
rüyalarına girer. Ne dersiniz?
Alp'in babası sihirbaz mıdır gerçekten?

**KIRMIZIKEDI
ÇOCUK**

www.kirmizikedi.com

[www.facebook.com/Kirmizi Kedi - ÇOCUK](https://www.facebook.com/KirmiziKedi-ÇOCUK)

twitter.com/krmzikedikitap

instagram.com/kirmizikedicocuk

ISBN: 978-605-9658-10-2

₺ 10

9 786059 658102